

คำสอนของบรรพบุรุษสกุลเขียว

ข้อแรก คือ ภรรยาเอกของประมุขสกุลเขียว
ต้องเป็นสตรีที่ถือกำเนิดจากภรรยาเอก
ข้อสอง คือ ประมุขสกุลเขียวทุกยุคทุกสมัย
ไม่อาจรับราชการเป็นขุนนาง

7

เกือบเจ้าสาวสีแดงหลังใหญ่ เสียงฆ้องดังก้อง ปีเตอร์กังวาน
บรรยาอากาศชื่นมื่นมมงคล สีแดงแผ่ไปครึ่งผืนฟ้า ความครึกครื้นอาบย้อม
ไปทั่วทุกตรอกซอกซอยของเมืองผิงหยาง

วันนี้เป็นวันสำคัญ คุณชายรองสกุลเซียวจากสี่สกุลสูงศักดิ์ของต้าฉี
แต่งภรรยา ทว่าในขบวนส่งตัวเจ้าสาวยาวเหยียดกลับไม่เห็นเจ้าบ่าวที่เดิมที่
ควรช้อาซาสูงใหญ่มารับตัวเจ้าสาว...

ว่ากันว่าคุณชายรองสกุลเซียวเป็นโรคประหลาด เชิญหมอสื่อตั้ง
ทั่วเมืองผิงหยางมารักษา ใช้จ่ายค่าทั้งหมดแล้ว แต่ก็ยังไม่มีการรักษาได้
ทั้งไม่มีไอเสียใดที่ใช้ได้ผล ยามนี้จึงหมดทางเยียวยาแล้ว

ว่ากันว่าพี่สาวสายตรงของคุณชายรองสกุลเซียวเป็นพระชายาในวัง
ตั้งใจส่งหมอลวงมารักษาโรคให้คุณชายรองสกุลเซียวโดยเฉพาะ แต่ก็ยัง
หาสาเหตุไม่ได้ว่าป่วยเป็นอะไร

• ขอดึงเทพหินไพร 1

ว่ากันว่าตอนนี้คุณชายรองสกุลเขียวมีสติรู้ตัวน้อยลงทุกวัน หมอที่รักษาเขาก็แอบพูดลับหลังว่าสกุลเขียวควรจัดเตรียมงานศพได้แล้ว

ว่ากันว่าวันนี้เหล่าไท่จวิน* ของคฤหาสน์สกุลเขียวแต่งภรรยาให้คุณชายรองเพื่อเสริมมงคล** การแต่งงานครั้งนี้เหล่าไท่เหยีย*** เป็นผู้กำหนดไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว อีกฝ่ายเป็นคุณหนูที่เกิดจากภรรยาเอกของคฤหาสน์สกุลหลี่ ลือกันว่าคุณหนูสกุลหลี่ผู้นี้นิสัยร้ายกาจเอาแต่ใจ คุณชายรองกับเหล่าไท่จวินต่างไม่ชอบ แต่ติดที่เขียวเหล่าไท่เหยีย กำหนดการแต่งงานครั้งนี้ไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ ทั้งยังไม่ได้มีการยกเลิก

ว่ากันว่าปีนี้คุณชายรองสกุลเขียวอายุยี่สิบแล้ว รับอนุมาแล้วสี่คน มีบุตรสาวสามคน

ว่ากันว่า...

การแต่งงานเสริมมงคลทำให้ข่าวลือเกี่ยวกับคุณชายรองสกุลเขียว กลายเป็นเรื่องดังที่ชาวบ้านร้านตลาดในเมืองฝิงหยางต่างพูดถึง ต่างถกเถียงพูดคุยกันสนุกปาก เมืองฝิงหยางคึกคักไปทั่ว

หลี่เมิ่งซีสวมมงกุฎหงส์บนศีรษะ สวมชุดเจ้าสาวนั่งสง่างาม อยู่ในเกี้ยว สองมือจับผ้าเช็ดหน้าแน่น เกี้ยวเจ้าสาว ชุดเจ้าสาว และชาด ล้วนเป็นสีแดงสด บรรยากาศชื่นมื่นมงคลที่เต็มไปด้วยสีแดงนี้กลับมีอาจ ปกปิดความซัดขาวบนใบหน้านาง ก้นบึ้งดวงตาฉายความจวนใจ นี่คือ

* เหล่าไท่จวิน เป็นคำเรียกสตรีสูงวัยที่มีฐานะสูงส่งในเชิงยกย่องให้เกียรติ หรืออาจเป็นยศที่ฮ่องเต้พระราชทาน ให้มารดาของขุนนาง เหล่าไท่จวินมักเป็นสตรีที่มีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

** เสริมมงคล เป็นประเพณีความเชื่อของชาวจีนแถบเอเชีย เช่น จีน อินเดีย คือการให้คนที่ป่วยหนักแต่งงาน ใช้ความมงคลชะล้างความอัปมงคลออกไป เพื่อให้การรักษาโรคเป็นไปอย่างราบรื่น

*** เหล่าไท่เหยีย เป็นคำเรียกบุรุษสูงวัยในเชิงยกย่อง มักมีอาวุโสสูงสุดในบ้าน

โชคชะตาหรือ นาง...เป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง บัดนี้กลับต้องเป็น
 เจ้าสาวที่แต่งงานเพื่อเสริมมงคลให้ผู้อื่น เจ้าสาวที่แต่งงานแทนผู้อื่น!

ชาติก่อนนางเป็นดอกเตอร์สาขาการแพทย์ ระหว่างทำการทดลอง
 ภูริรังสีแกมมาจนเม็ดเลือดขาวเกิดความผิดปกติ จำได้ว่าตนเอง
 กำลังถูกช่วยชีวิตในโรงพยาบาล แต่แล้วจู่ๆ ก็มาโผล่ในมิตินี้ ซึ่งเป็นมิติที่
 ไม่เหมือนกับประวัติศาสตร์ในความทรงจำเลยสักนิด ทั้งเป็นมิติที่ไม่คุ้นเคย
 และนางได้กลายเป็นเจ้าของร่างนี้

เดิมทีร่างนี้ของนางคือคุณหนูเจ็ดที่เกิดจากอนุของนายท่านสกุลหลี่
 ปีนี้อายุสิบสามปี มารดาบังเกิดเกล้าเป็นอนุคนที่ห้าจ้าวี่เหนียง* เดิมที
 การแต่งงานครั้งนี้เจ้าสาวต้องเป็นหลี่เมิ่งเพยบุตรสาวสายตรงคนโต
 ของนายท่านสกุลหลี่ ด้วยหลี่เมิ่งเพยนั้นหมายกับเซียวจวินมานานแล้ว
 แต่สกุลเซียวไม่มาตบแต่งเสียที ทว่าหลังจากป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้
 กลับคิดจะให้หลี่เมิ่งเพยไปช่วยเสริมมงคล

หลี่ฮูหยินโมโหจนเดินผางร้องด่า หากจะเสริมมงคลแต่งแค่อนุก็พอ
 กลับเอาภรรยาเอกมาช่วยเสริมมงคล เห็นคุณหนูสายตรงสกุลหลี่ของพวกเขา
 เป็นอะไร แม้จะเป็นสกุลสูงศักดิ์ก็ไม่อาจข่มเหงผู้อื่นเช่นนี้ได้

ทั้งยังได้ยินมาว่าตอนนี้คุณชายรองสกุลเซียวรู้สึกรู้สิด่วนน้อยมาก
 ส่วนใหญ่แทบจะไม่ได้สติ หมอที่เคยตรวจรักษาเขาบอกว่าคุณชายรอง
 สกุลเซียวจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่พ้นเดือนนี้ บุตรสาวของตนหากแต่งออกไปแล้ว
 ย่อมจะกลายเป็นม่ายตั้งแต่ยังไม่ทันเข้าประตู

ความผันตลอดหลายปีที่บุตรสาวสายตรงของตนจะได้เป็นนายหญิง

* ี่เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

สกุลเขียวซึ่งเป็นหนึ่งในสี่สกุลสูงศักดิ์ของลำดับชั้นลงทันที แต่ติดที่อำนาจของสกุลเขียวจึงมีก้ำกึ่งการแต่งงานครั้งนี้ ในใจของหลี่ฮูหยินนึกแค้นสกุลเขียวและไปเอะอะวอยวายกับนายท่านสกุลหลี่

ด้วยทนายฟ้องให้วอยวายไม่เลิกของฮูหยินไม่ไหว นายท่านสกุลหลี่ที่จนปัญญาแล้วจึงคิดใช้วิธีลักชื่อเปลี่ยนเสา* รับบุตรสาวของจ้าวอี่เหนียงเป็นบุตรสาวตรง แม้ปีนี้หลี่เมิ่งซึ่งจะยังไม่ถึงวัยปักปัน** แต่บุตรสาวสกุลหลี่ที่เกิดจากอนุคนอื่นๆ ต่างก็มีอายุที่น้อยยิ่งกว่า คนหนึ่งคือหลี่เมิ่งเงินบุตรสาวของจ้าวอี่เหนียง อายุขวบกว่า อีกคนคือบุตรสาวของหลินอี่เหนียง เพิ่งถือกำเนิดได้หกเดือนกว่า ยังไม่ทันหย่านมด้วยซ้ำ

เกือบถูกห้ามเข้าประตูใหญ่ของคฤหาสน์สกุลเขียวและจอดลงที่เรือนกลาง*** ลี่เหนียง**** ประคองคนตัวเล็กใบหน้าซีดขาวลงจากเกี้ยวหลี่เมิ่งซึ่งทำตามธรรมเนียมพิธีียบย่อยแต่ละอย่างตามคำชี้แนะของลี่เหนียงจนกราบไหว้ฟ้าดินเสร็จ ในที่สุดนางก็ถูกคุณชายรองสกุลเขียวตรงหน้าทีแค่ลมพัดมาก็ล้มลงได้จู๋เข้าห้องหอ

หลี่เมิ่งซึ่งคิด ยังดี อย่างน้อยตนเองก็ไม่ต้องกราบไหว้ฟ้าดินกับไก่อ้วผู้เหมือนในละครหรือในหนัง ได้ยินมาว่าสกุลเขียวเตรียมไก่อ้วผู้ไว้เหมือนกัน แต่วันนี้คุณชายรองสกุลเขียวกลับได้สดตัวอย่างหาได้ยากยิ่ง

* ลักชื่อเปลี่ยนเสา เป็นสำนวน หมายถึงการใช้วิธีการต่ำช้าลับเปลี่ยนโยกย้ายของปลอมไปหลอกลวงอีกฝ่าย
** สตรีโบราณเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องทำพิธีรวมผมปักปันเพื่อแสดงถึงทางเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แสดงถึงความพร้อมที่จะออกเรือนแล้ว
*** บ้านเรือนสมัยโบราณของจีนนิยมสร้างเป็นหมู่เรือน ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ หันไปทางทิศใต้ ประกอบด้วยเรือนกลาง เป็นที่อยู่ของประมุขเรือน เรือนปีกทั้งสองข้างทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และเรือนหลังซึ่งในเรือนกลาง เรือนปีก และเรือนหลังจะประกอบด้วยห้องต่างๆ อีก มักเรียกชื่อตามทิศ นอกจากนี้ยังมีห้องเล็กที่มักสร้างติดด้านข้างทั้งสองข้างของเรือนกลางและเรือนปีก
**** ลี่เหนียง คือหญิงออกเรือนแล้วที่ฝ่ายชายว่าจ้างมาช่วยเรื่องพิธีการต่างๆ ในงานแต่งงาน ลี่เหนียงจะรู้ธรรมเนียมพิธีในการแต่งงานเป็นอย่างดีและช่างเจรจา

ด้วยการประคองของสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยจึงสามารถบรรลุ
หกพิธีของการแต่งงาน* ได้อย่างลุล่วงทุกประการ

ระเบียบทางเดินยาวมีดสลัวและประตูห้องที่ปิดสนิทขวางกั้น
งานเลี้ยงฉลองแต่งงานที่ครึกครื้นข้างนอก ในห้องหอเงียบสนิท
บนหน้าต่างมีอักษรมงคลสีแดงสองตัวปิดอยู่ คุณคล้ายดวงตาสองดวง
ที่กำลังยิ้มมองมายังเจ้าสาวที่นั่งอยู่ขอบเตียง เปลวไฟสีน้ำเงิน
จากเทียนไขสีแดงสองเล่มบนโต๊ะสะท้อนเข้าสู่สายตาของหลี่เมิ่งซี
นอกจากสีแดงก็มีแต่สีแดง หากไม่เพราะในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นยา
อันเข้มข้น ในม่านมุ้งสีแดงมีเชียวจวินที่นอนเหมือนคนตายอยู่
ซึ่งคอยเตือนหลี่เมิ่งซีว่านางแต่งงานกับคนที่ป่วยหนักใกล้ตาย มิเช่นนั้น
ยามนี้นางคงเชื่อว่าเป็นพิธีแต่งงานที่งดงามสมบูรณ์แบบจริงๆ

สาวใช้กับบ่าวหญิงสูงวัยถอยออกไปนานแล้ว แต่หลี่เมิ่งซีรู้ว่า
มีหมอห้าคนพักอยู่ห้องข้างๆ เตรียมพร้อมตลอดเวลาหากเชียวจวิน
เกิดเป็นอะไรขึ้นมา

กลิ่นยาเข้มข้นในห้องคละเคล้ากับกลิ่นกำยาน อากาศอุดอู้หนักอึ้ง
ทำให้หลี่เมิ่งซีหายใจไม่ออก มีนาช่วงเวลาทีเชียวจวินได้สติจึงน้อยนัก
เวลาที่หลับไหลจึงมีมากกว่า เดือนหกแล้วกลับยังไม่เปิดหน้าต่าง แม้แต่
คนที่แข็งแรงดีก็ต้องอุดอู้จนเป็นโรคได้ นับประสาอะไรกับคนป่วย หลี่เมิ่งซี
เดินไปผลักหน้าต่างที่อยู่ตรงข้ามกับเตียงเบาๆ อากาศสดชื่นปะทะเข้ามา
นางสูดหายใจลึก ดีเหลือเกิน!

"สะใภ้รอก เหล่าไท่จวินไม่ให้เปิดหน้าต่างเจ้าคะ กลัวคุณชายรอง

* หกพิธีของการแต่งงาน ได้แก่ เชิญแม่สื่อแนะนำ ถวายชื้อและเวลาตกฟาก ส่งของหมั้น ยกขบวนสินสอด
กำหนดฤกษ์แต่งงาน และเข้าพิธีวิวาห์

จะถูกลม" สาวใช้หุงจุ หงอวีัฉลัคประตุเข้ามำ มือของหงจุถือขำมยำไปหนึ่ง หงอวีัเห็นหลี่เม็งซีเปิดหน้าต้ำกัรบเข้ามำปิด

"ไม่เป็นไร"

หงอวีัหันไปมอหงหลี่เม็งซี ครันเห็นแวงตาสูขุมยีนกรำนของนงำ จ้งหุดมื่อที่ทำทำจะปิดหน้าต้ำกัรบมำ "เจ้าคะ"

หลี่เม็งซีรับยำกัรบมือหงจุ แล้วนั่งลงบนก้ำอ้อกลมข้ำงเตี๋ยง

หงจุค้อยๆ ประคองเซี๋ยวจวินขึ้นมำและร้องเรี๋ยกเสี๋ยงค้อย

"คุณขำยรอง คุณขำยรอง ได้เวล่ำดี่มยำแล้วเจ้าคะ"

เซี๋ยวจวินสงเสี๋ยงอ้อมเบำๆ จนแทบไม่ได้อิน เปลื่ออกตำขำยบเล็กน้อย แต่กัลบไร้วี๋ยงแรงจะเปิดขึ้น

หงจุหยิบหมอนอึงไปหนึ่งมำหุนหลังเซี๋ยวจวิน หลี่เม็งซี ตักยำป้อนใส่ปากเขำที่ละค้ำ ป้อนยำเสรีจกัรบฝำเซ็ดหน้าจำกหงจุ เซ็ดครำบยำที่มูมปากให้เขำอ้อย่างแผ่วเบำ

"ประคองคุณขำยรองนอนลงเถอะ เฝิมฝำห่มให้คุณขำยรองอ้อกฝืน ด้วย"

"เจ้าคะ" หงจุรับค้ำ

"ให้บ้ำวปรนนิบัติสะไก่อรงล้ำงหน้านะเจ้าคะ" หงอวีัพุดขึ้นมำ

"ไปยกน้ำมำ"

"เจ้าคะ" หงอวีัหมนตัวออกไป

หงจุปรนนิบัติเซี๋ยวจวินเสรีจ หันหลังเดินไปหน้าเตำก้ำยำนและ จุกก้อนกำยำนในเตำ กลิ่นหอมระลอกหนึ่งไซขมำ

"นี่เป็นเครื่องหอมอะไร"

"เรียนสะใภ้รื่อง เป็นอำพันทะเลที่ดินแดนตะวันตกส่งมาเป็นเครื่องบรรณาการเจ้าค่ะ มีสรรพคุณช่วยให้หลับสบาย ส่องแต่พระราชทาน แต่พระชายาจิ้งเพย* เนื่องจากคุณชายรongsobกลิ่นหอมแปลกๆ เป็นนิสัยพระชายาจิ้งเพยจึงประทานให้คุณชายรื่องเป็นกรณีพิเศษเจ้าค่ะ"

"พระชายาจิ้งเพย?"

"สะใภ้รื่องไม่รู้อะไร พระชายาจิ้งเพยเป็นบุตรีของชุยฮูหยิน เข้าวังในปีที่สามของการครองราชย์ของฮ่องเต้จิ้นตี้ พระชายาจิ้งเพยกับคุณชายรื่องเป็นพี่น้องแท้ๆ ที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก พระชายาจิ้งเพยทรงมีน้องชายสายตรงเพียงคนเดียวเท่านั้น จึงเอ็นดูและเอาอกเอาใจยิ่งกว่าอะไรเจ้าค่ะ"

"ข้ารู้แล้ว" หลีเมิ่งซีเหม่อมองต้นหงซิ่นเจียวตรงหน้าต่าง

อำพันทะเลจากดินแดนตะวันตกกับหงซิ่นเจียว?...ความคิดบางอย่างวนขึ้นในหัวของหลีเมิ่งซี หงซิ่นเจียว ดอกไม้ประหลาดจากแคว้นหนานไบใหญ่ทรงรีสีเขียวเข้มล้อมกันเป็นช่อ ใจกลางเป็นสีแดง มองไกลๆ เหมือนดอกตูมที่เพิ่งผลิบาน งดงามเด็ดฉั่น แต่มองใกล้ๆ กลับพบว่า เป็นใบไม้ ว่ากันว่าพืชชนิดนี้ไม่มีดอก ความแปลกอยู่ที่กลุ่มช่อสีแดงตรงใจกลาง ทนสภาพอากาศได้ทั้งสี่ฤดู เหมือนดอกไม้ที่ไม่มีวันโรยรา กลิ่นหอมประหลาดไม่มีสิ่งใดเทียบได้ จัดเป็นเครื่องหอมอย่างดี พบเห็นน้อยในดินแดนตอนกลาง หลีเมิ่งซีมองดอกไม้ชนิดนี้ อย่างเหม่อลอย

"สะใภ้รื่อง ดอกไม้นี้มีอะไรหรือเจ้าค่ะ" หงจูเห็นหลีเมิ่งซีเอาแต่

* เพย แปลว่าชายา คือภรรยาเจ้า ในคำหนักในของจีนมีศักดิ์รองจากของเฮา (อัครมเหสี) และ กุ้ยเพย (อัครชายา) บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไปคือ กุ้ยเพย ชูเพย เต๋อเพย และเสียนเพย

ห้องดอกไม้จึงรีบถาม

"ไปห้องครัวต้มน้ำชงผสมน้ำส้มเก่า* มา" หลีเมิ่งซีหันกลับมาซ้ำๆ
เอ่ยสั่งอย่างสุขุม นัยน์ตาราบเรียบ มองไม่เห็นความตื่นตระหนกและ
คลื่นอารมณ์ที่ปั่นป่วนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจเมื่อครู่นี้แม้แต่บ่อย

หงอวี้ยกน้ำเข้ามา ประณิบดหลีเมิ่งซีล้างหน้าและถอดเครื่องประดับ
บนศีรษะออก ก่อนจะผลัดเปลี่ยนชุดเจ้าสาวที่สวมอยู่

รอจนหงจูยกน้ำชงผสมน้ำส้มเก่าเข้ามาแล้ว หลีเมิ่งซีจึงสั่ง
"พวกเจ้าออกไปเถอะ!"

"เจ้าคะ สะใภ้รื่อง" หงจู หงอวี้ย่อกายให้หลีเมิ่งซี ก่อนจากไป
ไม่ลืมเตือนว่า "หมอที่รักษาคุณชายรองพักอยู่ในเรือนปีกทิศตะวันตกนี้เอง
ถ้าตอนกลางคืนคุณชายรองเป็นอะไร สะใภ้รื่องตามหมอได้เลยนะเจ้าคะ"

"ซำรู้แล้ว" หลีเมิ่งซีพยักหน้า มองหงจู หงอวี้ถอยออกจากประตู
จนกระทั่งผีเท้าของทั้งสองค่อยๆ ห่างออกไปไกล นางจึงรีบลงกลอนประตู
จากข้างใน ดับอำพันทะเลในเตากำยานและยกเตาไปวางนอกหน้าต่าง

แล้วหันกายกลับมาพิจารณาคนบนเตียงที่ได้ชื่อว่าเป็น 'สามี' ของตน
อย่างละเอียด ยามนี้เขาสลบไสลไม่ได้สติ ตาหงส์ปิดสนิท จมูกสูงโด่ง
ริมฝีปากบางแหม่นนิดๆ สะท้อนความแข็งกร้าวออกมา เป็นบุรุษ
ประเภทหนุ่มหล่อที่เพียงแค่มองแวบเดียวก็ทำให้สาว ๆ ต้องยอมจำนน
หากอยู่ในยุคปัจจุบัน แม้แต่หลิวเต๋อหว่า เชี่ยวถึงเฟิงยังต้องซิดซ้าย
เชียวจวินจะต้องเป็นที่คั่งไคล้ของคนนับหมื่นจนเป็นบ่อเกิด
ของหายนะแน่ หลีเมิ่งซีลอบอุทานในใจว่าตนได้กำไรแล้ว

* น้ำส้มเก่า หมายถึงน้ำส้มที่หมักเก็บไว้ค่อนข้างนาน มีสีน้ำตาลเข้ม สีใสไร้ตะกอน รสชาติเข้มข้น

หึหึ ฉันก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดซุบ'ตารกับเขาเหมือนกัน น่าเสียดายมองได้กินไม่ได้!

หนุ่มหล่อตรงหน้าทำให้หมีเมิ่งซีที่เป็น 'โรคบ้าหนุ่มหล่อ' ตั้งแต่ชาติที่แล้วอดไม่ในใจไม่ได้

หมีเมิ่งซีวางมือลงบนซีพจรของเซียวจวิน ตรวจสอบซีพจรให้เขาอย่างละเอียด ทั้งยังเปิดเปลือกตาเขาตรวจสอบอยู่นาน นางมั่นใจอย่างยิ่งว่าเขาไม่ได้ป่วย แต่ถูกพิษชนิดหนึ่งที่ไร้สีไร้กลิ่น หมีเมิ่งซีย้อนนึกถึงตำราโบราณเนื้อหาแปลกประหลาดนับไม่ถ้วนที่ตนเองเคยศึกษามาไม่น้อย ตอนทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกเมื่อชาติที่แล้ว

หงชินเจียวจากแคว้นหนานกับอำพันทะเลจากดินแดนตะวันตก เครื่องหอมสองชนิดนี้มีแหล่งกำเนิดคนละที่ แต่กลิ่นหอมล้วนไม่มีสิ่งใดเทียบเทียมได้ ทั้งสองสิ่งนี้ล้วนเป็นเครื่องหอมที่หาได้ยากยิ่ง ทว่าไม่มีใครรู้ว่าหากนำเครื่องหอมสองชนิดนี้มาใช้ร่วมกันจะเกิดพิษประหลาดอย่างหนึ่งที่ไร้สีไร้กลิ่น หากสูดดมปริมาณน้อยจะไม่เป็นไร แต่หากสูดดมระยะยาวจะค่อยๆ ถูกพิษ อีกทั้งเมื่อถูกพิษแล้วจะตรวจสอบไม่ได้ แม้แต่น้อย แรกเริ่มจะรู้สึกเหนื่อยล้า แขนขาไร้เรี่ยวแรง จากนั้นจะค่อยๆ นอนมากขึ้นจนกลายเป็นสลบไสล ประสาทการรับรู้ด้านชา สูดทำยก็นอนหลับจนตายไป ทั้งหมดนี้กินเวลาราวครึ่งปี อาการของเซียวจวินในตอนนี พิษซึมเข้าสู่กระดูกแล้ว หากยังไม่ขับพิษออกมา เกรงว่าเขาคงมีชีวิตรอดอยู่ได้อีกเพียงสามวันห้าวันเท่านั้น คิดถึงตรงนี้หมีเมิ่งซีก็อดสะท้านเยือกไม่ได้

ใครกันที่ต้องการฆ่าเซียวจวิน คนทั่วไปแค่เครื่องหอมชนิดใดชนิดหนึ่ง

ก็หายากแล้ว ไม่ต้องพูดถึงการครอบครองทั้งสองชนิดพร้อมกันเลย การใช้เครื่องหอมสองชนิดพร้อมกันนับเป็นการสิ้นเปลืองโดยแท้ เรื่องนี้ ต้องไม่ใช่ความบังเอิญแน่ เห็นชัดว่าเป็นการวางแผนมาอย่างดี หลี่เมิ่งซี คิดว่าตนเพิ่งแต่งเข้าสู่สกุลเซียว ไม่ว่าจะเซียวจวินจะมีใจให้นางหรือไม่ เขาก็ยังได้ชื่อว่าเป็นสามีของนาง ซึ่งจะเป็นหลักยึดของนางในวันข้างหน้า ยามอยู่ในคุกหาสน์สกุลเซียว เพราะอย่างนั้นเซียวจวินจะตายไม่ได้ เป็นอันขาด!

พิชนี้ยังต้องแอบขับออกมา ตอนนี้ไม่รู้ว่ามีใครในคุกหาสน์ ปองร้ายเซียวจวิน ศัตรูอยู่ในที่ลับ นางอยู่ในที่แจ้ง หากตอนนี้ หลี่เมิ่งซีโพล่งออกไปว่าเซียวจวินถูกพิช ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่น่าจะเป็น สตรีในห้องหับที่ไม่เคยย่างเท้าออกไปที่ใดเลย แต่นางรู้เรื่องพิชนี้ ได้อย่างไรและจะถอนพิชได้อย่างไรก็ล้วนไม่อาจอธิบายได้แล้ว ทั้งนี้ในคุกหาสน์สกุลเซียวลีก* เกินไป ข้างกายก็ไม่มีคนของตนเองเลย เป็นไปได้ว่าวันนี้นางเพิ่งถอนพิชเสร็จ พຽງนี้ก็ถูกปองร้ายจนไม่เหลือ แม้แต่ซากแล้ว

"แต่โรมาข้าไม่เคยปิดทองหลังพระ เห็นแก่ที่เจ้าจะเป็นที่พึ่ง ในคุกหาสน์สกุลเซียวให้ข้าในวันข้างหน้า จึงได้แต่ยอมทำการค้าขาดทุน ไปก่อน ถือเป็นภาระลงทุนระยะแรกแล้วกัน วันหน้าข้าจะต้องทวงคืนกลับมา ทั้งต้นทั้งดอก เซียวจวิน เจ้าห้ามเบียดข้าเด็ดขาด!"

หลี่เมิ่งซีหยิบขวดใบเล็กออกมาจากกล่องเครื่องประดับที่เป็น ลินเจ้าสาวซึ่งนำติดตัวมาด้วย เทมงยาสีเซียวออกมา นี่เป็นสิ่งที่นาง

* น้าลิก ในที่นี้ใช้เปรียบเปรยถึงสถานที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายที่ซ่อนอยู่ หรือบุคคลที่เปี่ยมด้วยอุบายแผนการ

เก็บรวบรวมได้ตอนอยู่ที่อุทยานสนสกุหลบลี ก่อนจะเหมงยาลงในน้ำซึ่งผสมน้ำส้มเก่า คนให้หัวและค่อยๆ ป้อนให้เชียวจวิน

ไม่เหมือนพิษเจ็ดใบนั้นลำไส้ที่ต้องใช้คางคกหิมะพันปีที่หายากในการถอนพิษ พิษร้ายแรงที่เกิดจากการผสมผสานของอำพันทะเลกับหงซินเจียว แค้ใช้ของธรรมดาอย่างใบไผ่ถึง* ขิงสด ต้มกับน้ำส้มเก่าและดื่มก็เพียงพอแล้ว ด้วยเพราะของที่ใช้ถอนพิษธรรมดาเกินไป ทั้งยังไม่ใชยาอย่างแท้จริงจึงมีน้อยคนท่รู้ หากถูกพิษในระยะเริ่มแรก แค้ดื่มลงไปสามเดี๋ยวกก็ถอนพิษได้แล้ว แต่เชียวจวินรับพิษมานานจนพิษซึมเข้าสู่กระดูกไม่อาจถอนพิษได้ง่ายดายถึงเพียงนั้น ต้องใช้ใบไผ่ถึงต้มน้ำดื่มต่อเนื่องเป็นเวลาหนึ่งเดือนจึงจะถอนพิษได้ทั้งหมด หลี่เมิ่งซีครุ่นคิด

นางหาเข็มเงินออกมาเล่มหนึ่ง ลนกับเปลวไฟจากเทียนไขสีแดง จับมือเชียวจวินขึ้นมาและจิ้มลงไปตรงจุดชีพจรที่ปลายนิ้ว แล้วปล่อยเลือดออกมา มองเลือดสีแดงฉานที่ไหลออกมาจากปลายนิ้วของเธอแล้ว หลี่เมิ่งซีพลันคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนตอนจ้าวอี่เหนียงมารดาบังเกิดเกล้า มอบผ้าพรหมจรรย์** ให้นางและคำพูดของอีกฝ่าย

'ซีเออร์ ฟังคำของอี่เหนียงนะ เจ้าออกเรือนไปเถอะ! นี่เป็นโชคชะตาของสตรีเช่นเรา นายท่านบอกแล้วว่าหากเจ้าไม่ออกเรือนแต่โดยดี หรือเรื่องเ่ที่เจ้าเป็นลูกอนุถูกเปิดเผย กระทั่งถูกขับออกจากอุทยานสนสกุหลเขียว แม้กับเจ้าล้นหนี่ไม่พ้นความตาย...'

ดูจากที่สกุหลเขียวหมั้นหมายกับพี่สาวหลายปีแต่ไม่ตบแต่งสักที สุดท้ายยกกลับแต่งงานมาเพื่อเสริมมงคลสกุหลเขียวโดยเฉพาะ เช่นนั้น

* ไผ่ถึง (Chinese Flowering Apple) เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งในวงศ์กุหลาบ ลักษณะคล้ายดอกซากุระ มีหลายสี

** ผ้าพรหมจรรย์ หมายถึงผ้าผืนเล็กสีขาวที่ใช้ในคืนวันแต่งงานเพื่อแสดงพรหมจรรย์ของเจ้าสาวในสมัยโบราณ

เชียวจวินจะต้องไม่ชอบพี่สาวของนางหลี่เมิ่งเพยแน่ ภรรยาเอกคนนี้
แค่เอามาเสริมมงคลเท่านั้น เชียวจวินไม่มีทางเข้าหอกับนาง หลี่เมิ่งซี
เป็นคนยุคปัจจุบัน แน่นอันว่าย่อมไม่เหมือนคนโบราณที่ยึดหลักสามเชื้อฟ้ง
สี่คุณธรรม* มีชีวิตอยู่โดยฟ้งพาบุรุษ คิดหาสารพัดวิธีเพื่อให้เป็นที่รัก
ดังนั้นนางจึงไม่ยินดีโอนอ่อนตามเชียวจวินอยู่แล้ว

คืนวันเข้าหอกเชียวจวินสลบไสล ไม่เข้าหอย่อมเป็นเรื่องธรรมดา
คนสกุลเชียวไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว แต่หากวันใดพิษของเชียวจวิน
ถูกขับออกหมด ระหว่างที่นางยังไม่ได้เข้าหอกับเขา หากถูกจับได้ว่า
นางเป็นลูกอนูที่มาแต่งงานแทน เช่นนั้นนางย่อมถูกขับไล่ออกจากคฤหาสน์
จากนั้นก็มืดต้องตายเท่านั้น แต่ถ้าข่าวสารกลายเป็นข่าวสุก ทำให้ทุกคน
ในคฤหาสน์สกุลเชียวรวมถึงเหล่าไท่จวินรู้ว่านางเข้าหอกับเชียวจวินแล้ว
เช่นนั้นนางย่อมไม่ถูกขับออกจากคฤหาสน์สกุลเชียวง่าย ๆ แน่ ถึงอย่างไร
สกุลเชียวก็เป็นสกุลสูงศักดิ์ เป็นสกุลบัณฑิตที่ทรงภูมิความรู้ หน้าตา
ยังคงต้องรักษาไว้ แม้ตอนนี้เชียวจวินจะไม่ได้สติ แต่เมื่อถอนพิษแล้ว พรุ้งนี้
เขาต้องฟื้นแน่ ถึงเวลานั้นเรื่องนี้ย่อมเป็นไปตามที่นางคิด

คิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซีจึงหยิบผ้าพรหมจารีที่เฝ้าเหนียงมอบให้ตน
ก่อนออกเรือนออกมา "คุณชายรอง ขอเย็บเลือดท่านมาใช้หน่อยแล้วกัน
ถือว่าเอาของที่ต้องทิ้งมาใช้ให้เกิดประโยชน์ คงเป็นไปไม่ได้ที่คืนนี้
ข้าช่วยชีวิตท่านแล้ว พรุ้งนี้ท่านจะปล่อยให้ข้าตายกระมัง!" หลี่เมิ่งซี
พิมพ์่าเสีียงค่อย

* สามเชื้อฟ้ง คือ อยู่บ้านเชื้อฟ้งบิดา ออกเรือนเชื้อฟ้งสามี สิ้นสามเชื้อฟ้งบุตร สี่คุณธรรม คือ ศีลธรรม
ปียวาจา อรรถจริยา และมีเมื่องานบ้านการเรือน

เชียวจวินลืมตา เขารู้สึกหิวเล็กน้อย ร่างกายก็ไม่หนักอึ้งหรือด้านชาเหมือนทุกวัน ซึ่งไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานแล้ว เขาแกว่งแขน แม้จะยังอ่อนแรงอยู่บ้าง แต่ก็ผ่อนคลายขึ้นไม่น้อย หายดีแล้วหรือ หรือว่าโรคของข้าหายดีแล้วจริงๆ ในใจพลันตื่นเต้นยินดี พอพลิกตัวก็เห็นคนตัวเล็กหลับสนิทอยู่ข้างกาย ดวงหน้าขนาดเท่าฝ่ามือ ตาโตพินขาว คิ้วตากระจ่างหมัดจืด ผิวกายเนียนลื่นประหนึ่งนวลไข ริมฝีปากแดงเข้มนิดๆ งามผุดผาดเป็นพิเศษ เขายื่นมือไปเกี่ยวปอยผมตรงหน้าผากนางขึ้นมาดูใกล้ดวงหน้านางอย่างแผ่วเบา

"จ๊กจ๊ก..." หลีเมิ่งซีปิดมือเขาออกโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะลืมตาอย่างเกียจคร้าน ดวงตาพบว่าเลือนลุ่มีเส้นนี้ไปอีกแบบ เชียวจวินเหม่อมองโดยไม่รู้ตัว

ครั้นมองเห็นใบหน้าขนาดใหญ่ของเชียวจวิน ในที่สุดหลีเมิ่งซีก็นึกขึ้นได้ว่าตนเองอยู่ที่ใด พลังผุดลุกขึ้นทันที

"คุณชายรองตื่นแล้วหรือเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายตรงที่ใดหรือไม่ ข้าภรรยาจะปรนนิบัติคุณชายรองสวมเสื้อผ้า"

"เรียกหงอวีเข้ามาเถอะ ข้ารู้สึกหิวแล้ว"

หลีเมิ่งซีลงจากเตียง สวมเสื้อชั้นนอกและเปิดประตู เรียกหงอวี หงอวีเข้ามาปรนนิบัติเชียวจวิน ทั้งยังสั่งให้สาวใช้ไปห้องครัวสั่งทำจ๊กเปล่า

"คุณชายรองตื่นแล้ว อยากกินอาหารแล้วด้วย!" หงอวีได้ยินว่า คุณชายรองหิวก็รีบผลักประตูเข้ามาในห้อง เห็นเชียวจวินนั่งอยู่บนเตียง ใบหน้าไม่ซีดขาวเช่นทุกครั้ง แต่กลับมีเลือดฝาดน้อยๆ จึงต่างตะโกนออกมาด้วยความดีใจ

"คุณชายรอกหายดีแล้วจริงๆ! คุณชายรอกกับสะไ้รอกเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลใช้ได้ผลจริงๆ ด้วย" หงอวี้พูดอย่างตื่นเต้ัน

"บ่าวจะส่งคนไปเรียนเหล่าไ้ท่จวินเต้ยวนี้้เจ้าคะ" หงจู้เดินออกจากประตูไปอย่างตื่นเต้ัน

"ผ้าพรหมจารีของสะไ้รอก!" หงอวี้ปรนนิบัติเช้ยวจวินสวมเสื้อผ้าเส้ร็จตอนพ้ผ้าห่มเห็นบนผ้าสีขาวบริสุทธิ์มีจุดสีแดง ดูเหมือนดอกเหมยที่ผลิบานจิ้งอุทานออกมา

คนในคฤหาสน์สกุลเช้ยวรวมถึงหงอวี้ต่างไม่คิดว่าคุณชายรอกคนเมื่อวานที่ป่วยหนักจะสามารถเข้าหอกับสะไ้รอกได้ เดิมหลี้เม้งซีก็เป็นเพียงคนที่นำมาเสริมมงคลเท่านั้น แต่เห็นวันนี้้คุณชายรอกสดชื่นกระปรี้กระเปร่า หงอวี้ก็เริ่มสงสัยว่าบางที่คคุณชายรอกอาจป่วยจากสิ่งอัปมงคล หลังจากมีสะไ้รอกมาเสริมมงคลให้จึงหายดีมองผ้าพรหมจารีในมือแล้วหงอวี้ก็ครุ่นคิด เมื่อกันคคุณชายรอกกับสะไ้รอกเข้าหอกันจริงๆ หรือ

ตอนหงอวี้อูทานออกมา หลี้เม้งซีประหม่าจนหัวใจแทบกระดอนออกมา นางเช้ยวว่าเช้ยวจวินไม่มีทางเปิดโปงออกมาเวลานี้้ ถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็อธิบายได้ไม่ชัดเจน แต่นางยังคงเหมือนหวัชไมยที่ถูกจับได้คาหนังคาเขา นางรู้สึกลนลานไปชั่วขณะ จิตใจว่าุ่น จ้องพื้นอย่างร้อนตัวราวกับบนพื้นมีดอกไม้้งอกออกมาอย่างไรอย่างนั้น ใบหน้าค่อยๆ แดงเรื่อ

เช้ยวจวินจ้องดอกเหมยดอกเล็กในมือหงอวี้แล้วพลันหนาวเยือกเขาทำหรือไม่ทำในใจยอมรู้ดี เหตุใดหลี้เม้งซีจึงสั่งสร้างผ้าพรหมจารีขึ้นมา ระหว่างที่เขาหมดสติ นางคิดจะปกปิดอะไร คิดถึงข่าวลือเกี่ยวกับ

บุตรสาวสายตรงสกุลหลี่ที่ว่ากันว่าเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ ทั้งไม่รักษา
ธรรมเนียมของสตรีแล้ว ดูท่าว่าจะจริง นางจะต้องสูญเสียความบริสุทธิ์
ไปแล้วเป็นแน่!

เขาจึงอหิวาต์หลี่เมิ่งซีเซมิ่ง ส่วนลึกของดวงตาฉายความรังเกียจเย็นชา
ความอ่อนโยนหวานชื่นที่บังเกิดขึ้นหลังตื่นนอนหลับหายไปไม่เหลือ

หลี่เมิ่งซีแค่กลัวว่าเรื่องที่ตนเป็นลูกอนุแต่งงานแทนจะถูกเปิดเผย
และถูกไล่ออกจากคฤหาสน์ นางแค่อยากปกป้องชีวิตน้อยๆ ของตนเอง
ถึงได้คิดอุบายนี้ขึ้นมา แต่กลับลืมนึกถึงความแตกต่างของคนยุคปัจจุบัน
กับคนยุคโบราณ จิตวิญญาณของนางเป็นคนยุคปัจจุบัน มาจาก
ยุคที่ชายหญิงเท่าเทียมกัน ยุคที่หนุ่มสาวต่างไม่ร้องขอความเป็นนิรันดร์
ชั่วฟ้าดินสลาย ขอเพียงเคยได้ครอบครองก็พอ ทว่านางลืมไปว่าตนเอง
อยู่ในยุคโบราณ คนบนเตียงที่นางเพิ่งช่วยชีวิต กราบไหว้ฟ้าดินกับนาง
และเป็นสามีที่จะกุมชะตาชีวิตของนางนับแต่บัดนี้ไปก็เป็นคนยุคโบราณ
ยุคสมัยที่การอดตายเป็นเรื่องเล็ก การสูญเสียพรหมจารีเป็นเรื่องใหญ่
หากถูกสามีสงสัยว่าเสียความบริสุทธิ์ก่อนแต่งงานย่อมเป็นเรื่องคอขาด
บาดตาย

ดวงตาของหลี่เมิ่งซีเอาแต่รบราภัยกับดอกไม้ที่จะงอกออกมาจากพื้น
จึงไม่ทันสังเกตเห็นแววรังเกียจเด็ดฉันทที่ฉายออกมาจากส่วนลึกของ
ดวงตาเสียจวบ

หงอวี่เห็นสะใภ้รอกกุ่มหน้าไม่พูดจา ใบหน้าแดงเรื่อ ส่วนคุณชายรอง
มองสะใภ้รอกเงียบๆ เนื่องจากตื่นเดินเกินไป นางจึงไม่สังเกตเห็น
ความเย็นชาในดวงตาของคุณชายรอง คิดว่าสองคนคนหนึ่งเขินอาย

อีกคนจ้องมองเงียบๆ เปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึกเป็นการยอมรับเรื่องนี้ นางจึงพับเก็บผ้าพรมจารีอย่างระวัง เตรียมนำไปรายงานและให้เหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่ตรวจสอบ บุตรชายสายตรงสกุลเดียว ประมุขคฤหาสน์ในอนาคตแต่งภรรยาและเข้าหอกับภรรยาแล้ว นี่เป็นเรื่องใหญ่ เรื่องใหญ่มากทีเดียว!

เวลานี้หงจูยกน้ำเข้ามา ประณินบิตีเขียวจวินกับหลี่เมิ่งซี่ล้างหน้า จากนั้นหวิมให้หลี่เมิ่งซี่ ช่วยเตรียมชุดทางการสีแดงเอาไว้ให้

หลี่เมิ่งซี่มองดวงหน้าดงามของคนในคันท้องอย่างเหม่อลอย สตรีก็เหมือนกับดอกไม้ เพียงแต่หลังจากนี้ไปจะไหวเอนเพื่อใคร แล้วจะมีผู้ใดมารักตนเองอย่างจริงจัง

มองมวยผมทรงหญิงแต่งงานแล้วที่หงจูเกล้าให้ พลันตระหนักว่านางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นในวัยที่เปรียบดังความฝันไปเสียแล้ว ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อายุสิบสามเป็นช่วงวัยเด็กที่สดใส สามารถอดอ้อนเอาแต่ใจในอ้อมอกพ่อแม่ได้อย่างเต็มที่ ทว่าอยู่ที่นี้ นางได้กลายเป็นภรรยาของผู้อื่นไปเสียแล้ว ใช้ชีวิตตามลำพังคนเดียวในคฤหาสน์หลังใหญ่ท่ามกลางพายุฝน นับแต่นี้ไปนางจะถูกพัดพาไปอยู่แห่งหนใด คิดแล้วหัวใจพลันบังเกิดความเศร้าสลด

หงจูเห็นหลี่เมิ่งซี่นั่งเหม่อจึงรีบประคองนางขึ้นมา เอ่ยว่า "สะใภ้รองรับเปลี่ยนชุดเถอะเจ้าคะ ประเดี๋ยวยังต้องไปยกน้ำชำระวะเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่อีก"

ระหว่างพูด หงอวี้ก็ยกถาดใบหนึ่งเข้ามา ในถาดมีโฉกเปล้าชามหนึ่ง เครื่องเคียงสองอย่าง

"เรียนคุณชายรอง สะใภ้รอง สาวใช้ที่ไปส่งข่าวให้เหล่าไท่จวินทราบ กลับมาแล้ว เหล่าไท่จวินมีคำสั่งว่าสะใภ้รองยังไม่ต้องรีบไปยกน้ำชาที่เรือนหลัก* ให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดีกว่าก่อน ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินกับ นายหญิงใหญ่จะมาเยี่ยมคุณชายรองเจ้าคะ" พุดพลางวางถาดลงบนโต๊ะ แล้วสั่งสาวใช้ให้ย้ายโต๊ะไปหน้าเตียงเชียวจวิน ก่อนจะจัดชามตะเกียบ

"ร่างกายของคุณชายรองเพ่งหายดี ออย่าลงจากเตียงเลย นั่งกินบนเตียง แล้วกิน" หลี่เมิ่งซีรับโจ๊กจากหงจู่ "คุณชายรองเพ่งหายจากการป่วยหนักมา ไม่เหมาะจะกินอาหารที่มันเกินไป กินโจ๊กเปล่าก่อนนะเจ้าคะ" พุดพลางนั่งลงบนขอบเตียง ใช้ช้อนตักโจ๊กยื่นไปที่ปากเชียวจวิน

"วางลงเถอะ ข้ากินเอง" เชียวจวินไม่กินโจ๊กที่หลี่เมิ่งซีป้อนให้ เขาเพียงพุดเสียงเย็น

"เจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีประหม่า แต่สีหน้ายังคงสุขุม นางเพียงรับคำ อย่างนอบน้อม วางโจ๊กลงบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา หงอวีเห็นแล้วอึ้งไปครู่หนึ่ง รีบเข้ามาปรนนิบัติ ในห้องพลันเงียบงัน ได้ยินเพียงเสียงกินโจ๊กของ เชียวจวิน

หงจู่ปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีสวมชุดสีแดงจัด นางนั่งอย่างสง่างามอยู่บนเก้าอี้ มองหงอวีปรนนิบัติเชียวจวินเงียบๆ

เชียวจวินกินโจ๊กไปสองชามและสั่งให้ยกออกไป

รอนเจียวจวินบัวปากเสริจ โต๊ะถูกยกออกไป หงอวีจึงหยิบหมอน มาหนุนหลังเชียวจวินให้เขาเอนพิง ทั้งยังหยิบผ้าห่มผืนบางมาคลุมขา ก่อนจะถอยออกไปสั่งให้สาวใช้ไปเตรียมขนม ประเดี๋ยวเหล่าไท่จวินจะมา

* เรือนหลักในที่นี้หมายถึงเรือนของเหล่าไท่จวิน การไปยกน้ำชาให้ผู้อาวุโสในบ้านถือเป็นธรรมเนียมสำคัญอย่างหนึ่งของสะใภ้ที่เพิ่งแต่งงานเข้ามา

เวลานี้เอง สาวใช้เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินกับนายหญิงใหญ่มาถึงแล้ว เพียงครู่เดียวก็เห็นเหล่าสาวใช้และป่าวหญิงสูงวัยห้อมล้อมสตรีสูงวัยผู้มีจอนผมสีเงินเดินเข้ามา

"หลานรักของข้าหายดีแล้วจริงๆ หรือ!" เหล่าไท่จวินไม่สนใจสาวใช้ที่คุกเข่าอยู่บนพื้นและหลี่เมิ่งซีที่ลุกขึ้นคารวะ รีบตรงไปนั่งบนเก้าอี้ถ้ำมั่งคั่งข้างเตียงโดยมีสาวใช้หน้าตาสะสวยสองคนคอยประคอง นางกุมมื่อเชี่ยวชาญแน่นและร้องเรียกด้วยความรักใคร่เอ็นดู

"ท่านย่า จวินเอ๋อร์ดีขึ้นมากแล้ว รู้สึกกระปรี้กระเปร่ากว่าเดิมมาก ร่างกายก็เบาขึ้น เพียงแต่มือเท้ายังชาอยู่เล็กน้อย คิดว่าอีกสองวันน่าจะหายดีขอรับ"

"ด้วยบุญบารมีของเหล่าไท่จวิน จวินเอ๋อร์หายดีแล้วจริงๆ หรือ"

หลี่เมิ่งซีแอบมองประเมินผู้พูด เห็นว่าอีกฝ่ายอายุประมาณสี่สิบมือข้างหนึ่งถูกประคองโดยคนที่แต่งตัวแบบอี่เหนียง มือข้างหนึ่งถือผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา ศีรษะเกล้ามวมอย่างสตรีสูงศักดิ์ สวมสีแดงจัดตาหงส์ริ้ว คิ้วโค้งยาวเรียวยจรดจอนผม ริมฝีปากบางเข้มเข้าด้วยกันนิดๆ แม้ไม่โกรธก็ดูน่าเกรงขาม เป็นเจ้านายอีกคนที่รับมือไม่ถนัดนัก หลี่เมิ่งซีมองแล้วคิดว่า นี่แหละแม่สามีของข้า ในใจอดบังเกิดความหนาวเยือกไม่ได้

"มารดา จวินเอ๋อร์ดีขึ้นมากแล้วขอรับ จวินเอ๋อร์อภัยคุณ ทำให้มารดาเป็นห่วง"

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี การเสริมมงคลครั้งนี้ดียิ่งนัก เช้าวันนี้คุณชายรองตื่นมาก็รู้สึกหิว กินโจ๊กไปสองชามแล้วเจ้าค่ะ" หองอู่

ที่คุกเขาอยู่ตอบเสียงใส

เหล่าไท่จวินถึงได้ตระหนักว่าหงจู หงอวี กับเหล่าสาวใช้รุ่นเล็กอีกหลายคนยังคงคุกเขาอยู่กับพื้น หลี่เมิ่งซีก็ยกกายนั่งอยู่ตรงนั้น

"ลุกขึ้นเถอะ ตอนเช้าจวินเออร์กินยาหรือยัง" เหล่าไท่จวินพินิจมองหลี่เมิ่งซีพลงถาม

หงจู หงอวีรีบลุกขึ้นและส่งพวกสาวใช้ยกขนมน้ำชาเข้ามา หลี่เมิ่งซียึดตัวขึ้น นางก้าวไปข้างหน้าพลงยกกายและเอ่ยตอบ "เรียนเหล่าไท่จวิน เนื่องจากคุณชายรองเพิ่งกินอาหารเสร็จ ไม่เหมาะจะกินยาทันที หลานคิดว่ารอให้เหล่าไท่จวินมาก่อน ให้หมอตรวจดูอาการแล้วค่อยกินยาเจ้าคะ"

ช่างเป็นเด็กสาวที่งดงามคนหนึ่ง รูปร่างอ่อนแอ้น ดวงหน้ามีขนาดเพียงฝ่ามือ ตาโตกระจ่างสุ่ม อากัปภิกิริยาสุภาพสง่าผ่าเผย สะท้อนลักษณะของบุตรีสกุลใหญ่ออกมาทุกกระเบียด เหล่าไท่จวินเห็นแล้วใจบังเกิดความชื่นชอบขึ้นหลายส่วน แต่แล้วก็คิดถึงคำเล่าลือตามท้องถนนที่ว่าสตรีผู้นี้เอาแต่ใจอย่างร้ายกาจ นางจึงลอบคิดในใจว่า *น่าเสียดาย*

"ดีๆ ยังคงเป็นหลานสะใภ้ที่รอบคอบ ตามหมอมมา" เหล่าไท่จวินผงกศีระพลงสั่ง

ไดยินหลี่เมิ่งซีตอบ นายหญิงใหญ่ชุยซื่อ* จึงหันมามอง ลูกสะใภ้คนนี้นับเป็นโฉมงามคนหนึ่ง แม้ร่างกายและใบหน้าจะดูอบบางยิ่งนัก แต่กลับแฝงเสน่ห์โดยธรรมชาติ เมื่อโตเต็มที่แล้วจะต้องเป็นนางจิ้งจอกช่างยั่ว

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ชื่อ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

คนหนึ่งแน่ คิดถึงชื่อเสียงของสตรีผู้นี้แล้ว ทั้งคิดถึงหลานสาวผู้อภัพของตนเอง ครั้นได้ยินคำชมของเหล่าไท่จวินเมื่อครั้นนี้ ดวงตาก็ฉายความรังเกียจ

ที่แท้บ้านเดิมของชุยชื้อมีพี่น้องสายตรงสองคน พี่สาวแต่งงานเป็นภรรยาเอกของผู้ตรวจการจางจ้ง มีบุตรชายสองคนบุตรสาวหนึ่งคน บุตรสาวมีนามว่าจางซิว อายุสิบห้า เฉลียวฉลาดมีไหวพริบ ปากหวาน เป็นพิเศษ ปะเหลาะเอาใจชุยชื้อจนนางแทบอยากให้อีกฝ่ายมาเป็นลูกสาวแท้ๆ ของตนเอง จึงหมายจะให้หลานสาวผู้นี้แต่งเป็นภรรยาของเซียวจวิน ส่วนจางซิวก็เติบโตกับญาติผู้พี่มาตั้งแต่เล็ก กล่าวได้ว่าเล่นด้วยกันอย่างสนิทสนม จนใจที่สมัยมีชีวิตรอยู่เหล่าไท่เหยียนหมั้นหมายบุตรสาวสายตรงสกุลหลี่ไว้ให้เซียวจวินแล้ว ชุยชื้อได้ยินบ่อยครั้งว่าชื่อเสียงของสตรีผู้นี้ไม่ดีจึงยังไม่ชอบลูกสะใภ้คนนี้ นางมักเสนอกับเหล่าไท่จวินอยู่บ่อยครั้งให้ปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้เสีย เหล่าไท่จวินกลับเห็นว่านี่เป็นความปรารถนาของสามีสมัยเมื่อยังมีชีวิตรอยู่ด้วยไม่อยากฝ่าฝืนจึงรั้งรอมาจนถึงบัดนี้

ชุยชื้อรับอนุให้เซียวจวินหลายคน บุรุษที่มีการหมั้นหมายแล้ว ทั้งที่ยังไม่แต่งภรรยาแต่กลับแต่งอนุเข้ามาก่อน ในตำธิดือเป็นการตบหน้าภรรยา ชุยชื้อทำเช่นนี้เพราะหวังบีบสกุลหลี่ให้ปฏิเสธการแต่งงานนี้ไป แต่เดิมสกุลหลี่อยากกอดขาสกุลเซียวไว้ให้แน่นอยู่แล้ว ไหนเลยจะหวังเรื่องหน้าตามากมายเพียงนั้น การแต่งงานจึงยึดถือมาเรื่อยๆ เช่นนี้

จวบจนเซียวจวินป่วยหนัก หมอหลวงพูดตรงๆ ว่าให้สกุลเซียว

จัดเตรียมงานศพได้เลย พี่สาวของชุษือรู้เข้าก็รีบจัดการหมั้นหมาย
 จางซิวกับคนอื่น ชุษือแม่จะไม่พอใจการกระทำของพี่สาว แต่ก็เกรงว่า
 หากบุตรชายตายไปจริงๆ จะเป็นการทำร้ายหลานสาวที่ต้องเป็นม่าย
 นางจึงดับความหวังนี้ไปและเห็นด้วยกับการแต่งงานของบุตรสาวสาวตรงของ
 สกุกุหลี่เข้าบ้าน ใช้ภรรยาเอกเสริมมงคล แต่วันนี้เห็นบุตรชายหายดีแล้ว
 นางกลับนึกถึงซิงซังหลี่เมิ่งซี้ รู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่คู่ควรกับบุตรชายตน
 แม้แต่น้อย แต่ที่นางไม่รู้ก็คือหากไม่ได้หลี่เมิ่งซี้ บางทีบุตรชายของนาง
 อาจตายไปแล้วจริงๆ ทั้งยังลืมไปว่าพี่สาวของนางไม่ยอมให้จางซิว
 มาเสริมมงคล

ระหว่างที่นายหญิงใหญ่ครุ่นคิด สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่า
 หมออรรถอยู่นอกห้องแล้ว เหล่าไท่จวินสั่งให้หลี่เมิ่งซี้และคนอื่นๆ หลบไป
 อยู่ในโถงข้าง เหลือไว้เพียงหมัวมัว* สองคน ก่อนจะให้หมอเข้ามา

หมอตระวจชีพจรอย่างละเอียด สักรวจดูสีหน้าของเซียวจวิน
 ก่อนถามว่า "วันนี้คุณชายรองดูสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้นมา ไม่ทราบ
 ร่างกายรู้สึกอย่างไรบ้าง"

"วันนี้ตื่นมาก็รู้สึกสดชื่นกว่าทุกวัน ร่างกายเบาขึ้นไม่น้อย เพียงแต่
 มือเท้ายังรู้สึกชาอยู่บ้าง ไม่มีเรี่ยวแรง" เซียวจวินตอบ

"เหล่าไท่จวินเปี่ยมด้วยบุญบารมี วันนี้ชีพจรของคุณชายรอง
 หนักแน่นมีพลัง ชีพจรไม่ดูอ่อนไร้กำลังเหมือนก่อนหน้านี้ คิดว่า
 คงไม่เป็นอะไรมากแล้ว เพียงแต่คุณชายรองนอนอยู่บนเตียงมานาน
 ร่างกายยังคงอ่อนแออยู่บ้าง ยังต้องจ่ายยาบำรุงธาตุหยาง ดูแลอย่างระวัง

* หมัวมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่่ม บ้า และยังเป็นคำเรียก
 หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

อีกสักกระยะหนึ่ง" หมอประสานมือพูดกับเหล่าไท่จวิน แต่ในใจยังคงสงสัยอยู่มาก เขาก็ถามต่อ "คุณชายรองได้กินอะไรเข้าไปหรือไม่"

"ก่อนหน้านี้ดื่มยาต้มที่หมอจ่ายให้มาตลอด เข้าวันนี้กินโจ๊กเปล่าไปสองชามเท่านั้น นอกจากนี้ก็ไม่ได้กินอะไรอีก" เชียวจวินตอบ

หมองุ่นสงสยภมไนพรเห็นว่าเดิม เมื่อวานตอนเช้าเขามาดูอาการเห็นๆ กันอยู่ว่าไม่ไหวแล้ว ไยวันนี้จึงดีขึ้นได้ หรือว่าจะเป็นโรคจากสิ่งอัปมงคลจริงๆ เสริมมงคลแล้วจึงหายดี คิดพลางกวาดสายตามองไปรอบห้อง ห้องนี้มีสิ่งอัปมงคลจริงๆ หรือ คิดเช่นนั้นแล้วพลันรู้สึกว่ อากาศรอบด้านหนาวเยือก กระทั่งเขาอยากรีบออกจากห้องนี้เหลือเกิน แต่ให้อย่างไรก็ไม่กล้าพูดออกมา เพียงส่ายหน้าแล้วส่ายหน้าอีก เอ่ยวาจาแสดงความยินดีกับเหล่าไท่จวินและเชียวจวิน กำชับรายละเอียดอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงรีบร้อนขอตัวจากไป

แน่นอนว่าเหล่าไท่จวินเข้าใจความสงสยภมไนพร เพียงแต่นางเองก็สงสยเช่นกันว่าจวินเอ๋อร์ป่วยเป็นโรคอะไรกันแน่ จู่ๆ ก็ล้มป่วยอย่างแปลกประหลาด แล้วก็หายดีอย่างแปลกประหลาดเช่นกัน เมื่อคิดไม่ออกจึงยกให้เป็นความดีความชอบของการแต่งงานเสริมมงคล ในใจยิ่งมั่นใจว่หมี่เมิ่งซีเป็นผู้อุปถัมภ์ของเชียวจวิน เป็นคนมีบุญผู้หนึ่ง

เวลานี้เอง นายหญิงใหญ่ก็เดินนำสาวใช้ บ่าวหญิงสูงวัย และอี่เหนียงออกมาจากโถงซำง พูดคุยกับเหล่าไท่จวินเรื่องอาการป่วยของเชียวจวิน

เหล่าไท่จวินเห็นเชียวจวินเริ่มเหนื่อยแล้วจึงสั่งนายหญิงใหญ่ "จวินเอ๋อร์คงเหนื่อยแล้ว ให้เขาพักผ่อนเถอะ! เจ้าส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่

สักหน่อยว่าจวินเออร์ดีขึ้นมากแล้ว บอกเขาว่าไม่ต้องเป็นกังวลและไม่ต้องตั้งใจมาเยี่ยม ให้จวินเออร์พักผ่อนให้มากๆ"

"ลูกจะส่งคนไปเรียนนายท่านใหญ่เดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นายหญิงใหญ่ก้าวขึ้นไปรับคำ ส่งสายตาให้สาวใช้รุ่นใหญ่คนหนึ่ง สาวใช้คนนั้นก็รีบนำความไปเรียนนายท่านใหญ่ทันที

"ซีเออร์อยู่ปรนนิบัติจวินเออร์ที่นี้ให้ดี กลางวันค่อยไปเรือนหลักยกน้ำชา จวินเออร์ร่างกายไม่แข็งแรง วันนีวันที่เก้า กำหนดเจ็ดวันให้หลังวันที่สิบห้าค่อยไปกราบไหว้ศาลบรรพชนแล้วกัน ส่วนยกน้ำชาจวินเออร์ไม่ต้องไป ช่วงเวลาพิเศษเช่นนี้ไม่ต้องยึดถือธรรมเนียมพิธีมากมายถึงเพียงนั้น"

"หลานทราบแล้วเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซี้ยกกาย

เหล่าไท่จวินกำชับพวกหงจู หงอวีให้ปรนนิบัติคุณชายรองให้ดีก่อนจะพาทุกคนจากไป

พอเหล่าไท่จวินกับคนอื่นๆ จากไป หลี่เมิ่งซี้กับหงจู หงอวีก็คอยปรนนิบัติเชียวจวินดื่มน้ำและพักผ่อน จากนั้นค่อยตั้งโต๊ะกินอาหารในห้องโถง หลี่เมิ่งซี้ให้หงอวี หงจูไปกินอาหาร

หลี่เมิ่งซี้พลันนึกขึ้นได้ว่ายังต้องต้มน้ำให้ถึงให้เชียวจวินดื่มต่อไป นางจึงร้องเรียก "ใครก็ได้"

"บ่าวอยู่ที่นี่เจ้าคะ" สาวใช้รุ่นเล็กท่าทางคล่องแคล่วคนหนึ่งเข้ามา

"เจ้าชื้ออะไร"

"บ่าวชื้อหงซิงเจ้าคะ"

"เรือนของคุณชายรองมีห้องครัวหรือไม่"

• ขอดนเสียงเทพสมุหไพโร 1

"เรียนสะใภ้รอรอง มีห้องครัวเล็กอยู่ห้องหนึ่งเจ้าคะ แต่ไม่เคยใช้ทำอาหารเลย ช่วงนี้ใช้ต้มยาให้คุณชายรอรองเท่านั้น ปกติล้วนเป็นห้องครัวใหญ่ส่งอาหารมาให้ สะใภ้รอรองอยากกินอะไรหรือเจ้าคะ บ่าวจะไปสั่งให้เจ้าคะ"

"ข้าอยากตุ๋นจิ๊กกัให้คุณชายรอรองด้วยตนเอง เจ้าพาข้าไปที่เถอะ"

"ไม่ได้นะเจ้าคะสะใภ้รอรอง! ท่านเป็นเจ้านาย มีอะไรแค่สั่งให้พวกบ่าวไปทำก็พอเจ้าคะ"

"อะไรคือไม่ได้ ทำตามที่ข้าสั่ง ได้ยินหรือไม่..."

กำลังทำยว่า 'หรือไม่' หลี่เมิ่งซีลากเสียงเสียวราวจนทำให้หงซึ่งตกใจจนเหงื่อเย็นออกเต็มตัว ไม่กล้าดูถูกนางในใจอีก เห็นหลี่เมิ่งซียืนกรานเพราะไม่รู้ว่าสะใภ้รอรองที่มาใหม่คนนี้นิสัยเป็นเช่นไร แม้จะรู้สึกว่าจะไม่สอดคล้องกับธรรมเนียมเท่าใดนัก แต่คิดดูแล้วคงมิใช่เรื่องใหญ่อะไร กระมัง นางจึงรับคำ ก่อนจะปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีสวมชุดธรรมดาและประคองนางเดินไปห้องครัว

2

ห้องครัวในคฤหาสน์สกุลเขียวแบ่งเป็นห้องครัวนอกกับห้องครัวใน ห้องครัวในรับผิดชอบอาหารสามเวลาของเจ้านายทั้งหลายโดยเฉพาะ ห้องครัวนอกรับผิดชอบอาหารสามเวลาของข้ารับใช้ ผู้ดูแลห้องครัวคือ ภรรยาของจางรู่ยสมุห้บัญชา แต่ละเรือนยังมีห้องครัวเล็ก แต่โดยทั่วไป ไม่นอนุญาตให้ทำอาหาร พวกอื่นเฝ้าคนโปรดบางครั้งที่ยากกินอาหารใด เป็นพิเศษก็ต้องมาขออนุญาตจากนายท่านของตนเองก่อน ถึงจะให้แม่ครัว มาทำอาหารที่ห้องครัวเล็กในเรือนของตนเองได้

ประจวบเหมาะที่วันนี้ผู้ดูแลห้องครัวไม่อยู่ มีเพียงบ่าวหญิงสูงวัย แซ่ซุนนำสาวใช้ทำความสะอาด เตรียมอาหารกลางวัน เห็นหญิง ประคองสตริงามเดินคนหนึ่งเดินเข้ามา ต่างก็หยุดงานที่ทำอยู่ในมือ หงซึ่งเห็นทุกคนเอาแต่ยื่นจ้องพวกนางนิ่ง นางจึงรีบตะโกน "สะใภ้รองมาต้มโจ๊กให้คุณชายรอง พวกเจ้ายังไม่รีบเข้ามาคารวะอีก!"

"คารวะซะไ้ร่อง!" บ่าวอาวูโสแซ่ซุนรีบนำสาวใช้ทั้งหลายคุกเข่า
"ท่านมีอะไรจะสั่ง ส่งสาวใช้มาบอกก็พอเจ้าคะ เหตุใดจึงมาด้วยตนเองเล่า
เจ้าคะ"

"ลุกขึ้นเถอะ ร่างกายของคุณชายร่องเพิ่งฟื้นตัว ยังคงอ่อนแออยู่
ข้าจะมาด้อมใจักสมุเ่ไพรให้คุณชายร่องสักหน่อย ซุนหม้วม้วเตรียมเตาให้ข้า
สักเตาเถอะ" หลี่เมิ่งซีสั่งด้วยน้ำเสียงสุขุม

บ่าวหญิงแซ่ซุนคิดในใจ นี่หรือเจ้าสาวที่มาแต่งงานเสริมมงคล
เมื่อวาน ไม่พุดถึงเรื่องที่ถูกระเบียบในจวนไม่อนุญาตให้ทำเช่นนี้
ในบรรดาบุตรสกุลใหญ่ทั้งหลายมีใครเข้าครัวด้วยตนเองบ้างเล่า คิดแล้ว
ก็ดูหมิ่นอยู่ในใจ แต่มิได้ขัดขวาง รีบสั่งให้สาวใช้เตรียมเตากับเครื่องครัว
ให้ครบครัน แล้วยื่นชมความครึกครื้นอยู่ด้านข้าง

หลี่เมิ่งซีใคร่ครวญดูแล้วก็สั่งให้สาวใช้ในครัวนำใบหม่อนที่เก็บ
ในฤดูหนาว ดอกเบญจมาศ ชวนเปี้ยหมู* ไปให้ถึงออกผา ล้างให้สะอาด
และบรรจุลงในถุงผ้าโปร่งสะอาด จากนั้นใส่ลงในโถดินเผา เติมน้ำสะอาด
ที่ตักมาจากบ่อ ต้มครึ่งชั้วยาม** และช้อนกากยาออก เติมน้ำขาวเมลิ็ดกลม
เข้าไปต้มให้สุก ใส่น้ำตาลกรวดเล็กน้อย แล้วสั่งให้คนตักขึ้นมาและ
หาเครื่องเคียงสี่อย่าง ก่อนจะให้สาวใช้ยกตามมา ส่วนตนเองก็ให้หญิง
ประคองเดินกลับเรือน

โจ๊กซังจวี*** ซามนี้เทียบกับของชาติก่อนที่นางเคยทำจะมีให้ถึง

* ชวนเปี้ยหมู (Fritillaria cirrhosa) เป็นไม้ในวงศ์ลิลลี่ กระจายอยู่แถบทิเบต อวิหนาน และเสฉวนของจีน
มีสรรพคุณเพิ่มความชุ่มชื้นให้ปอด ระวังอาการไอ

** ชั้วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

*** โจ๊กซังจวี เป็นชื่อเรียกโจ๊กที่ประกอบด้วยใบหม่อน (ซังเยี้ย) ดอกเบญจมาศ (จวีฮวา) ชวนเปี้ยหมู และ
ขาวเมลิ็ดกลม

เพิ่มขึ้นมาหนึ่งอย่าง หลี่เมิ่งซีเลือกทำโจ๊กซังจวี หนึ่งเพราะใบหม่อน และดอกเบญจมาศสามารถรักษาภาวะตับพร่องได้ ทั้งบำรุงโลหิตและ บำรุงสายตา เหมาะกับสภาพร่างกายของเซียวจวินตอนนี้อย่างดี สองเพราะ ต้องการเพิ่มใบไม้ให้เข้าไป ใบไม้ต้องมีรสอ่อน แต่ใบหม่อนกับชวนเปี้ยหมู่ มีรสเข้มข้น ใช้ก่อกวนกันได้พอดี ทั้งยังเพิ่มกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกเบญจมาศ เข้าไป เซียวจวินจะต้องแยกแยะรสชาติของใบไม้ให้ถึงไม่ออกแน่ นางไม่กลัว ถ้าเซียวจวินจะจับได้ว่ามีรสชาติของใบไม้ถึงสักครั้งสองครั้ง แต่หาก กินต่อเนื่องนานหนึ่งเดือน ถ้าเซียวจวินรู้เข้าจะต้องสงสัยแน่ หลี่เมิ่งซี เพิ่งแต่งเข้ามาในคฤหาสน์หลังใหญ่แห่งนี้ จำเป็นต้องรอบคอบทุกอย่าง และคอยระมัดระวังตัวอยู่เสมอ เกรงว่าหากพลาดไปแม้เพียงก้าวเดียว จะถูกคฤหาสน์หลังใหญ่นี้กลืนกินเข้าไป ซาดิก่อนนางเห็นการแก่งแย่งชิงดี ของสตรีในคฤหาสน์หลังใหญ่ทางละครทีวีี่มีมา มาก ไม่คิดว่าวันหนึ่ง จะถึงคราวที่ตนเองต้องมาแสดงเองบ้าง

หลี่เมิ่งซีกลับถึงเรือน หงจู หงอวีกินอาหารเสร็จแล้ว ยามนี้ กำลังปรนนิบัติเซียวจวินอยู่ในห้อง

เซียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีเข้ามา ปรายตามองนางแวบหนึ่งและเอ่ยถาม เสียงเย็น "ตอนเช้าหายไปไหนมา"

"เรียนคุณชายรอง ข้าภรรยาคิดว่าร่างกายของคุณชายรองยังอ่อนแอ จึงไปห้องครัวต้มโจ๊กซังจวีมาให้คุณชายรองเจ้าค่ะ" หลี่เมิ่งซีก้าวขึ้นไป ย่อกายตอบ

เซียวจวินกวาดตามองถาดอาหารที่สาวใช้ด้านหลังหงซึ่งยกเข้ามา

ใบหน้าพลันบั้งตึง

"หลี่เม้งซี ในเมื่อเจ้าแต่งเข้าสกุลเขียวของพวกเราแล้วก็ต้อง จดจำฐานะของตนเองไว้เสมอ ทำตามกฎธรรมเนียมของสกุลเขียว เป็นถึง ประมุขหญิงในอนาคตของสกุลสูงศักดิ์ จะลดตัวไปคลุกคลีกับข้ารับใช้ ได้อย่างไร ถึงเจ้าไม่อับอายก็อย่ามาทำให้ข้าต้องเสียหน้า!"

"คุณชายรองอย่าโกรธเลยเจ้าคะ ล้วนเป็นความผิดของบ่าว สะไ้รรองไม่รู้กฎธรรมเนียมสกุลเขียว บ่าวไม่อาจห้ามสะไ้รรอง ไม่ให้ไปห้องครัวใหญ่ได้ ขอคุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หงซึ่ง เห็นเขียวจวันบันดาลโทษก็คุกเข่าลงทันที แล้วโขกศีรษะติดๆ กัน

"บ่าวไม่ได้ปรนนิบัติสะไ้รรองให้ดี ขอคุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หงจุ หงอวีคุกเข่าตามพลางมองหลี่เม้งซีอย่างขุ่นเคือง สะไ้รรองผู้นี้ จะสำรวมตัวหน่อยมิได้หรือไร เข้าบ้านมาวันแรกก็ทำให้คุณชายรองโกรธ เสียแล้ว หากเป็นแบบนี้ต่อไป วันหน้าจะใช้ชีวิตอย่างไร

สาวใช้รุ่นเล็กข้างหลังก็คุกเข่าตามไปด้วย

หลี่เม้งซีถึงได้ตระหนักว่าตนเองบุ่มบ่ามเกินไปเสียแล้ว ที่แท้ นี่เป็นกฎระเบียบของสกุลใหญ่ หากประมุขหญิงต้องการเอาใจสามี ด้วยการลงมือทำกับข้าวเอง ก็ได้แต่ทำอาหารอยู่ในห้องครัวเล็ก ในเรือนหลังของตน ไม่อนุญาตให้ไปที่ห้องครัวใหญ่ ข้ารับใช้ในห้องครัวใหญ่ มีฐานะต่ำต้อยเกินไป ทั้งผู้คนยังปะปนกันมากมาย ย่อมเสื่อมเสียเกียรติ ของประมุขหญิงของบ้าน

"คุณชายรอง เดิมทีข้าภรรยาไม่รู้ว่ามีการระเบียบเช่นนี้ หงซึ่ง เพียงทำตามคำสั่งของข้า คุณชายรองโปรดอย่าตำหนิหงซึ่งเลย

เป็นความผิดของข้าภรรยาเอง คุณชายรองโปรดลงโทษด้วย" หลี่เมิ่งซี ก้าวขึ้นไปตอบอย่างนอบน้อม

เชียวจวินเหลือบมองหลี่เมิ่งซีแวบหนึ่งและออกคำสั่ง "ใครก็ได้ หงซึ่งรู้กฎระเบียบในคดีหาสนธิ แต่กลับไม่รู้จักตักเตือนสะใภ้รองว่า อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ลากตัวออกไป ตบปากสิบที!"

"คุณชายรองโปรดอย่าลงโทษหงซึ่งเลย ข้าภรรยาบังคับหงซึ่งเอง เจ้าคะ" หลี่เมิ่งซีหน้าซีดเผือดทันใด แต่ยังมีนางตัวสุขุมขอร้องเชียวจวิน

"ลากตัวออกไป ตบปากสิบห้าที!"

"บ่าวขอร้องสะใภ้รองอย่าพูดอีกเลยเจ้าคะ ขอขอบคุณคุณชายรอง ที่ลงโทษ บ่าวจะไปรับโทษเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

หงซึ่งเห็นใบหน้าของเชียวจวินบึ้งตึงขึ้นทุกที นางเหลือบมอง สะใภ้รองอย่างขุ่นเคือง โขกศีรษะติดๆ กัน ก่อนจะถูกบ่าวหญิงสูงวัย ลากตัวออกไป

"ตั้งสำรับเถอะ!" เชียวจวินกวาดตามองหงจู่ หงอวีที่คุกเข่าอยู่กับพื้น แล้วพูดเสียงเย็น

หงจู่ หงอวีรีบลุกขึ้น ส่งสายตาให้สาวใช้รุ่นเล็กทั้งหลายออกไป ยกน้ำเข้ามา ก่อนจะชุบน้ำเช็ดมือให้เชียวจวิน ยกโต๊ะมาหน้าเตียง จัดเรียงอาหาร และปรนนิบัติเชียวจวินกินจึก

เชียวจวินทำเหมือนตอนเช้าคือไม่ได้ให้หลี่เมิ่งซีปรนนิบัติ นางเพียง นั่งหน้าซีดขาวบนเก้าอี้อย่างสำรวม เหล่าสาวใช้ยิ่งระมัดระวัง เกรงว่าจะเกิดข้อผิดพลาดอะไรขึ้นแล้วทำให้คุณชายรองโมโหอีก ในห้องเสียบจนได้ยินเพียงเสียงขมตะเกียบกับเสียงกินจึกของคุณชายรอง

• ขอดึงเทพหิมไฟ 1

เวลานี้เอง สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าเหล่าไท่จวินสั่งให้หลี่เมิ่งซีไปยกน้ำชาที่เรือนหลัก

หงจูรีบเข้ามาปรนนิบัติหลี่เมิ่งซีแต่งตัว สวมสีแดงจัดอีกครั้ง ทิ้งหงอวีให้อยู่ปรนนิบัติเซียวจวิน จากนั้นประคองหลี่เมิ่งซีออกจากประตู มีสาวใช้เตรียมเกี้ยวหลังเล็กเอาไว้แล้ว ก่อนที่คนกลุ่มหนึ่งจะมุ่งหน้าไปยังเรือนโซ้วสี่ของเหล่าไท่จวินอย่างเร่งรีบ

พอถึงเรือนพักของเหล่าไท่จวิน หลี่เมิ่งซีก็ลงจากเกี้ยว นางให้หงจูประคองเข้าประตูชั้นใน สองฝั่งเป็นระเบียงโอบรอบ ตรงกลางเป็นโถงทางเดิน มีฉากบังลมไม้ประคูดลายหินอ่อนขนาดใหญ่ตั้งอยู่ เดินอ้อมฉากบังลมไปเป็นโถงใหญ่สามห้อง ด้านหลังโถงเป็นหมู่เรือนกลาง ตรงหน้าเป็นห้องเจ็ดห้อง ล้วนประกอบด้วยชื่อกานแกะสลักกับเสาวาดลวดลาย ตรงกลางเป็นแผ่นป้ายสีทอง บนแผ่นป้ายมีอักษรตัวใหญ่สามตัวเขียนว่า 'เรือนโซ้วสี่' สองฝั่งของห้องหลักล้วนมีห้องเล็ก ด้านข้างเป็นระเบียงทางเดินเชื่อมต่อกับเรือนปีกข้าง ทางทิศใต้ของเรือนปีกข้างก็มีห้องเล็กเช่นกัน

หลี่เมิ่งซีเข้าไปในห้องหลัก เดินอ้อมฉากบังลมไม้หนานมู่ลายทอง* ลายต้นสนกับนกกระเรียนไป ก่อนจะเห็นเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ และคนอื่นๆ นั่งสง่างามอยู่ในห้องโถงแล้ว

หลี่เมิ่งซีก้าวไปข้างหน้าช้าๆ แล้วคุกเข่าลงตรงหน้าเหล่าไท่จวิน ไชกศีระชะสามครั้ง สาวใช้ซึ่งเตรียมน้ำชาไว้ก่อนแล้วถือถาดเข้ามา

* ไม้หนานมู่ลายทอง เป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่งที่เนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้ายผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก หนานมู่เป็นไม้ยืนต้นที่สูงได้ถึง 30 เมตร เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำเครื่องเรือน

หลี่เหมิงซีหยิบน้ำชาและยกขึ้นสูงเหนือศีรษะ

"หลานสะใภ้คารวะเหล่าไท่จวิน ขอให้เหล่าไท่จวินมีความสุขสมบูรณ์
เจ้าค่ะ"

เหล่าไท่จวินรับน้ำชา เปิดฝาถ้วยจิบคำเล็กและวางลงบนโต๊ะด้านข้าง
"สกุลเซียวของข้านับตั้งแต่งก่อตั้งมาสร้างคุณงามความชอบมาทุกยุคทุกสมัย
สืบทอดความมั่งคั่งสูงศักดิ์มาถึงห้ารุ่นแล้ว จวบจนบัดนี้มีอายุครบร้อยปี
ไม่เหมือนกับสกุลเล็กทั่วไป จวินเออร์จะเป็นประมุขรุ่นต่อไปของสกุลเซียวข้า
ไม่อาจเกิดเหตุผิดพลาดได้แม้แต่น้อย ในเมื่อซีเออร์แต่งเข้ามาแล้วก็ต้อง
จดจำกฎธรรมเนียมของบรรพบุรุษเราให้แม่นยำ ปฏิบัติตามกฎธรรมเนียม
อยู่เสมอ ระวังอย่าให้ผู้คนหัวเราะเยาะเอาได้ ถึงเวลานั้นอย่าหาว่าสกุลเซียว
ไม่ละเว้นเจ้า นับแต่นี้ไปซีเออร์ต้องกตัญญูพ่อแม่สามี ปรนนิบัติจวินเออร์
เอ็นดูลูกๆ ของจวินเออร์ เข้าใจหรือไม่"

แท้จริงแล้วคำพูดของเหล่าไท่จวินนั้นเข้าใจง่ายมาก เป็นการสั่งให้
"เจ้าหลี่เหมิงซีนับแต่นี้ไปต้องกตัญญูพ่อแม่ ดูแลบุตร เห็นสามีเป็นดังท้องฟ้า
เชื้อฟังคำสั่งสอนแต่โดยดี หากไม่แล้วจะถูกหย่า!"

"หลานจะเชื่อฟังคำสอนของเหล่าไท่จวินอย่างเคร่งครัด ขอขอบคุณ
เหล่าไท่จวินที่อบรม หลานจะจดจำไว้ในใจและปฏิบัติตามอยู่เสมอเจ้าค่ะ"
หลี่เหมิงซีโขกศีรษะตอบ

เหล่าไท่จวินโบกมือ สาวใช้ยกถาดใบหนึ่งเข้ามา เป็นของขวัญ
ที่เหล่าไท่จวินเตรียมไว้ก่อนแล้ว กำไลหยกมันแพะ* สีขาวคู่หนึ่งกับ
ปิ่นเงินประดับเส้นทองฝังอัญมณี

* หยกมันแพะ คือหยกสีขาวขุ่นเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ เกลี้ยงเกลตาและวาวแสง

• ขอดึงเทพหิมไฟ 1

หลี่เมิ่งซีโขกศิระชะขอบคุณและรับไว้ ส่งให้หงจู่ช่วยเก็บ จากนั้นจึงหันไปยกน้ำชาให้นายท่านใหญ่ และนายหญิงใหญ่ตามลำดับ

นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ก็อบรมนางเช่นกัน ไม่พ้นเรื่องกำชับว่าอย่าลืมหกฏธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ต้องกตัญญูต่อเหล่าไท่จวิน พ่อแม่สามี เกื้อหนุนสามี และอบรมบุตร หลี่เมิ่งซีกล่าวขอบคุณตามลำดับ และรับของขวัญที่ใหญ่มอบให้ นายท่านใหญ่มอบปิ่นกับต่างหูให้คู่หนึ่ง และหยกประดับขันหนึ่ง นายหญิงใหญ่มอบตำรา 'คำสอนสตรี' เล่มหนึ่งกับตำรา 'ข้อห้ามสตรี' อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งหลี่เมิ่งซีล้วนรับไว้อย่างสำรวม

ยกน้ำชาให้เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ และนายหญิงใหญ่เสร็จแล้วเหล่าไท่จวินก็สั่งให้บ่าวหญิงสูงวัยพาหลี่เมิ่งซีไปพักทายกับคนอื่น ๆ ในครอบครัว ที่แท่นายท่านใหญ่ผู้นี้มีนามว่าเซียวเจิน เป็นประมุขสกุลเซียวรุ่นที่ห้า มีหนึ่งภรรยาสามอนุ ภรรยาเอกคือชุยชื้อ อนุทั้งสามได้แก่ อี้ไท่* ใหญ่หวังชื้อ อี้ไ่รองจางชื้อ และอี้ไท่สามหลี่ชื้อ เซียวเจินมีบุตรชายสามคนบุตรสาวสองคน บุตรสาวคนโตและบุตรชายคนรองเกิดจากนางชุยชื้อผู้เป็นภรรยาเอก บุตรชายคนโตเซียวชิงเกิดจากอี้ไท่ใหญ่ ปีนี้อายุสี่สิบสอง บุตรชายคนที่สามเซียวอวินเกิดจากอี้ไ่รอง ปีนี้อายุสิบหก บุตรสาวคนรองเซียวหวาเกิดจากอี้ไท่สาม ปีนี้อายุสิบเจ็ด แต่เป็นภรรยาของชื้อฉู่บุตรคนรองที่เกิดจากอนุของสกุลใหญ่ชื้อฉู่

บ่าวหญิงสูงวัยพาหลี่เมิ่งซีไปคารวะคุณชายใหญ่ สะใภ้ใหญ่จางชื้อ และคุณชายสาม จากนั้นอี้ไท่ทั้งสามที่อยู่ด้านหลังชุยชื้อจึงเข้ามาคารวะหลี่เมิ่งซีตามลำดับ ขณะที่หลี่เมิ่งซีก็คารวะตอบ

* อี้ไท่ มีความหมายเหมือนอี้เหินยง เป็นคำที่ใช้เรียกอนุภรรยา

กฎหมายดำฉีกกำหนดไว้ว่าบุรุษสามารถมีสามภรรยาสี่อนุ แต่มีเพียงภรรยาเอกเท่านั้นที่นับเป็นเจ้านายอย่างแท้จริง ภรรยาคนอื่นๆ ล้วนเป็นเพียงบ่าว แม้จะเป็นถึงอิไท่ แต่ก็ต้องถือว่าหลี่เม็งซีเป็นเจ้านาย ยกน้ำชาเสร็จ เหล่าไท่จวินจึงสั่งให้คนประคองหลี่เม็งซีไปนั่งฝั่งขวามือ ของสระไม้ใหญ่ สาวใช้ก็ยกน้ำชามาให้หลี่เม็งซี

"ซีเออร์ ได้ยินว่าวันนี้เจ้าเข้าครัวต้มโจ๊กให้จวินเออร์ด้วยตนเองหรือ" เหล่าไท่จวินรอให้หลี่เม็งซีนั่งเรียบร้อยแล้วจึงค่อยถามเสียงเย็น

หลี่เม็งซีตกใจ คฤหาสน์สกุลเซียวกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ เรื่องที่ตน เพิ่งทำไปกลับรู้ถึงหูเหล่าไท่จวินเสียแล้ว น้ำในคฤหาสน์สกุลเซียวหลังนี้ ลึกเพียงใดกันแน่

นางรีบคุกเข่าลงกับพื้น "หลานเฟิงเข้ามาในคฤหาสน์สกุลเซียว จึงยังไม่ทราบกฎธรรมเนียมภายในคฤหาสน์ ใจคิดแต่เพียงว่า คุณชายรอนป่วยมานานเพิงหายดี แต่หม่ำและกระเพาะยังอ่อนแออยู่ ขึ้นชื่อว่ายาย่อมมีพิษอยู่สามส่วน แทนที่จะใช้ยารักษา มิสู้ใช้อาหาร บำรุงร่างกาย ด้วยใจหวังแต่สุขภาพของคุณชายรอน ไม่คิดว่าจะเป็นการฝ่าฝืนกฎธรรมเนียม เหล่าไท่จวินโปรดลงโทษด้วยเจ้าค่ะ"

นายท่านใหญ่ได้ยินว่าพอหลี่เม็งซีเข้ามา อาการป่วยของบุตรชายก็ดีขึ้น หลี่เม็งซีจะต้องมีดวงหนุนจวินเออร์แน่ ในใจจึงยอมรับหลี่เม็งซีไปแล้ว ส่วนหนึ่ง วันนี้พบหลี่เม็งซีครั้งแรก เห็นท่าทางสุภาพสง่างามของนาง ยามยกน้ำชา บุคลิกสุขุมเยือกเย็น ไม่ประหม่าแม้แต่น้อย ทั้งยังวางตัว เหมาะสม กิริยาวาจาไม่หยาบคาย ไม่มีท่าทางเอาแต่ใจเหมือนที่ผู้คน เล่าลือกันแม้แต่น้อย ในใจเขาก็นึกชื่นชมขึ้นอีกสามส่วน ทั้งยังได้ยิน

นางบอกว่าใจคิดแต่จะบำรุงร่างกายให้บุตรชาย ความชื่นชอบในใจ จึงยิ่งเพิ่มขึ้น การไปห้องครัวใหญ่โดยผลการหาใช้เรื่องใหญ่อันใด เขาไม่อยากจะโทษหัตถ์เมิ่งซึ่งจริงๆ แต่ก็เกรงว่ามารดาจะเคร่งครัดกับ หลานสะใภ้คนใหม่มากขึ้น หากหลงโทษหัตถ์เมิ่งซึ่งจริงก็กลัวว่าจะทำให้นาง หมดใจได้ เขาจึงเป็นฝ่ายชิงพูดขึ้นก่อน

"เจ้ารู้เรื่องยาและอาหารได้อย่างไร"

"เรียนนายท่าน บิดาที่บ้านเดิมร่างกายอ่อนแอมานานปี มารดามักทำโจ๊กสมุนไพรให้บิดาอยู่บ่อยครั้ง ลูกจึงเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กๆ การปรุงโจ๊กสมุนไพรต้องอาศัยความรู้ โดยเฉพาะต้องปรับตามสภาพอากาศ ของแต่ละช่วง เป็นต้นว่าหน้าร้อนอากาศร้อน ร่างกายถูกไอร้อนและร้อนใน ได้ง่าย เหมาะจะกินโจ๊กที่ช่วยระบายความร้อน ขับพิษ ดับกระหาย เช่น โจ๊กถั่วเขียว โจ๊กเม็ดบัว โจ๊กถั่วเขียวมีรสหวานฤทธิ์เย็นจัด มีสรรพคุณ ระบายความร้อน ขับพิษ บรรเทาพิษจากความร้อนได้ โจ๊กเม็ดบัวบำรุงม้าม กับกระเพาะ บำรุงเลือดลม รักษาอาการท้องร่วง บรรเทาอาการนอนไม่หลับ ในช่วงหน้าร้อนได้เป็นอย่างดี

ฤดูใบไม้ร่วงอากาศแห้งต้องกินโจ๊กที่มีสรรพคุณเพิ่มความชุ่มชื้น อบอุ่นร่างกาย บำรุงปอด บำรุงเลือดลม เช่น โจ๊กเม็ดบัวช่วยให้สดชื่น เพิ่มสารอาหารแก่ร่างกาย โจ๊กถั่วแปบช่วยปรับสมดุลร่างกาย บำรุงอวัยวะภายใน โจ๊กหนุเถา* ช่วยให้มีผิวชุ่มชื้น ไม่แห้ง โจ๊กเมล็ดสน เพิ่มความชุ่มชื้นให้ปอด บำรุงลำไส้ โจ๊กรังนกบำรุงปอด ระงับอาการไอ

ฤดูหนาวอากาศหนาวเย็นต้องกินโจ๊กเนื้อแกะที่ช่วยบำรุงธาตุหยาง

* หนุเถา หรือเหอเถา คือวอลนัท

ให้ความอบอุ่นและสกัดกลิ่นไอหนาว ตอนเช้าลูกได้ยินหมอบอกว่า คุณชายรองดับกระเพาะอ่อนแอ ใจคิดว่าตอนนี้ฤดูร้อน ไฟในตับลูกใหม่ได้ง่าย จึงคิดถึงโจ๊กซึ่งจืดที่มารดาต้มในฤดูร้อนทุกปี ไบหม่อนรักษาอาการตับพ่องได้ ดอกเบญจมาศบำรุงโลหิตและบำรุงสายตา ลูกยังเพิ่มขวนเปียหมูลงไปในโจ๊กด้วย สามารถเพิ่มความชุ่มชื้นแก่ปอดและระงับอาการไอ"

หลี่เมิ่งซี้คิดว่าอย่างไรนายท่านใหญ่ก็ไม่อาจไปสอบถามท่านแม่ ในนามของนางได้อยู่แล้ว ว่าเรื่องต้มโจ๊กสมุนไพรนี้เป็นจริงหรือไม่ นางจึงถูกรื้อขึ้นมาส่งเดช แต่สีหน้ายังคงสงบนิ่งมั่นคง มองไม่เห็นความผิดปกติ แม้แต่น้อย

"จะทำโจ๊กสมุนไพรแค่บอกวิธีกับแม่ครัวก็พอ ไม่จำเป็นต้องลงมือทำเอง" นายหญิงใหญ่พูดเสียงเย็น

"เรียนนายหญิง ขั้นตอนการทำโจ๊กสมุนไพรต้องอาศัยความพิถีพิถันอย่างมาก เพราะจะส่งผลถึงคุณภาพของโจ๊ก เช่นการเลือกข้าว ต้องเป็นข้าวเมล็ดกลม ข้าวหอมดีที่สุด ข้าวหนัก* ข้าวเบารองลงมา ทั้งยังต้องเลือกข้าวดีที่สดใหม่มีคุณภาพ ข้าวต้องไม่ขึ้นรา น้ำที่ใช้หุงต้องดูว่าสะอาดหรือไม่ อีกทั้งต้องเติมน้ำให้พอดีในคราวเดียว ห้ามเติมน้ำระหว่างต้ม รสชาติโจ๊กถึงจะออกมาดี การต้มโจ๊กต้องต้มจนยางข้าวและรสชาติออกมา แต่ต้องไม่ทำลายสารอาหารภายใน ไฟที่ใช้ถือเป็นเคล็ดลับสำคัญ ไฟที่วาร์วมถึงไฟแรงไฟอ่อน ระยะเวลาที่ต้ม รวมถึงลำดับการใส่วัตถุดิบ

ไฟแรงไฟอ่อนแบ่งเป็นไฟเหวินเป็นไฟอ่อน ไฟอู๋เป็นไฟแรง

* ข้าวหนัก หมายถึงข้าวที่มีอายุการเก็บเกี่ยวนาน ข้าวเบา หมายถึงข้าวที่มีอายุการเก็บเกี่ยวสั้น

ไฟเหวินอยู่เป็นไฟปานกลาง โจ๊กสมุนไพโรต่างชนิดใช้ระดับไฟที่ต่างกัน แม้แต่โจ๊กชนิดเดียวกันยังใช้ไฟที่ต่างกันในแต่ละช่วงของการต้ม ลำดับการใส่วัตถุดิบก็ไม่เหมือนกัน วัตถุดิบที่สุกยากลงหม้อก่อน ที่สุกง่ายลงหม้อทีหลัง ที่สูญเสียสารอาหารง่ายลงหม้อเป็นลำดับสุดท้าย โดยทั่วไป จะต้องต้มข้าวก่อน แล้วค่อยใส่สมุนไพโร สุดทำยั้งปรุงรส เรื่องเหล่านี้ ล้วนไม่อาจอธิบายให้เข้าใจได้ในชั่วเวลาสั้นๆ ลุกคิดว่าร่างกายของคุณชายรongsสำคัญมาก ให้แม่ครัวต้มโจ๊กให้คุณชายรongsกินส่งเดช สิ้นเปลืองวัตถุดิบโดยเปล่าประโยชน์อาจเป็นเรื่องเล็ก แต่ส่งผลเสียต่อร่างกาย คุณชายรongsเป็นเรื่องใหญ่ เช่นนั้นลุกจึงลงมือทำด้วยตนเองเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีลอบคร่ำครวญกับตนเองในใจ ขอโทษด้วยนะคุณชายรongs เพื่อให้ร่างอันบอบบางของข้าไม่ต้องถูกลงโทษ จึงได้แต่เอาสุขภาพของท่านมาเป็นโล่กำบังแล้ว

"หลานสะใภ้คนดี ลำบากเจ้าแล้วที่ขบคิดอย่างรอบคอบเช่นนี้ เห็นแก่ที่เจ้าคำนึงถึงสุขภาพของคุณชายรongs ครั้งนี้ไม่ลงโทษแล้วกัน แต่ว่าครั้งหน้าห้ามเจ้าฝ่าฝืนกฎระเบียบอีก" เหล่าไท่จวินผงกศีรษะพุดไบหน้าแต่มียิ้ม

"หลานชอบคุณในความเมตตาของเหล่าไท่จวินเจ้าคะ วันหน้าจะจดจำกฎระเบียบของคุณชายรongs แต่หลานยังมีอีกเรื่องที่ยากขอ หวังว่าเหล่าไท่จวินจะเมตตาด้วย" หลี่เมิ่งซีโขกศีรษะให้เหล่าไท่จวิน

"เรื่องอะไรหรือ"

"หลานอยากขออนุญาตใช้ห้องครัวเล็กในเรือนของคุณชายรongs ได้หรือไม่ ช่วงนี้ร่างกายของคุณชายรongsยังอ่อนแอมาก หลานอยากดูแล

อาหารการกินทั้งสามเวลาของคุณชายรองโนแต่ละวันด้วยตนเองเจ้าคะ"

ถ้าไม่เข้าครัวแล้วจะถอนพิษให้เชียวจวินได้อย่างไร ตั้งหนึ่งเดือนเชียวนะ ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง หลี่เมิ่งซีกำลังพยายามไขว่คว้าโอกาสในการทำให้จิ้งสมุนไพร่ให้เชียวจวิน นี่เป็นจรรยาบรรณและคุณธรรมของคนเป็นหมอ แม้นั้นจะเป็นเรื่องในอดีตเมื่อชาติก่อนแล้ว แต่นางยังคงยึดมั่นในจรรยาบรรณอย่างยิ่ง

"ดีๆๆ! ถ้าปากเจ้าแล้วที่หุ้มเทดูแลจวินเออร์อย่างเต็มที่ นับเป็นบุญวาสนาของจวินเออร์!" เหล่าไท่จวินรับปากพลางพยักหน้า หันไปพูดกับนายหญิงใหญ่ "ลูกสะใภ้ นับแต่นี้ไปอาหารการกินของจวินเออร์กับซีเออร์ให้ส่งตรงไปที่ห้องครัวเล็กในเรือนจวินเออร์เลย ส่งแม่ครัวฝีมือคล่องแคล่วไปอีกสองคนด้วย ดูว่าห้องครัวขาดเหลืออะไรและเพิ่มเติมให้ครบถ้วน"

"ลูกจะจัดการให้เดี๋ยวนี้เจ้าคะ" ซุยซื่อพูดพลางหันไปสั่งคนให้ออกไปถ่ายทอดคำสั่ง

"ซีเออร์ เจ้าลูกขึ้นเถอะ ถ้าปากเจ้าแล้ว"

"ขอบคุณเหล่าไท่จวินเจ้าคะ"

หลี่เมิ่งซีรู้สึกว่สองขาของตนซาไปหมดแล้ว นางให้หญิงประคองยืนขึ้น พอยืนขึ้นก็เห็นสีหน้าของจางอู่ไท่ที่ยืนอยู่หลังซุยซื่อ ดวงตาของจางอู่ไท่มีความร้ายกาจจวบขึ้นมา หลี่เมิ่งซีตกใจ ซุยซื่อไม่ชอบตน นางรู้สึกตั้งแต่แรกแล้ว แม้จะไม่รู้ว่าเพราะอะไร แต่เชียวจวินเป็นบุตรชายแท้ๆ ของนาง พ่อแม่สามีไม่ชอบลูกสะใภ้ ในยุคปัจจุบันก็พบเห็นได้บ่อยครั้งซึ่งหลี่เมิ่งซีเข้าใจได้ แต่ตนกับจางอู่ไท่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันแม้แต่น้อย

ตนไม่ได้แย่งสามีนางสักหน่อย ทั้งยังไม่ได้ขวางทางนางตรงที่ใด โยนางจึงเคียดแค้นตนเช่นนี้เล่า

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่ใบหน้าของหลี่เมิ่งซียังคงสุขุม เพียงแต่หลังจากนี้ไปนางคงต้องระวังจางอู่ไท่เป็นพิเศษ หลังจากหงจูประคองตนนั่งลง หลี่เมิ่งซีถึงได้พบว่าใต้ชุดสีแดงจัดนี้ล้วนเปี่ยมเหงื่อจนแทบติดไปกับแผ่นหลังแล้ว

ความจริง หลี่เมิ่งซีไม่รู้ว่าชื่อเสียงของหลี่เมิ่งเพยพีสาวที่นางแต่งงานแทนนั้นข่าวโด่เพียงใดในหมู่ชาวบ้านร้านตลาด คนในนครหาสน์สกุลเชื้อวงศ์ต่างรู้เรื่องที่ชุกช่อจงใจหลีกเลียงการแต่งงาน หลี่เมิ่งซีทะลุมิติมาตอนที่เจ้าของร่างนี้ปฏิเสธการแต่งงานแทนพี่สาวและกำลังผูกคอตายบนชื่อ พอนางฟื้นขึ้นมาก็ถูกนายท่านสกุลหลี่กักบริเวณไว้ในเรือนหลัง ไม่ให้ติดต่อกับผู้ใด เรียนรู้ธรรมเนียมมารยาทกับหม่อมมัวเพื่อเตรียมออกเรือนเท่านั้น หลี่เมิ่งซีเองก็กลัวว่าฐานะที่แท้จริงของตนเองจะถูกเปิดเผยจึงยิ่งจงใจเห็นห่างกับคนสกุลหลี่ แม้แต่หลี่เมิ่งเพยนางก็ยังไม่เคยเจอด้วยซ้ำ ไหนเลยจะรู้ว่าอีกฝ่ายนิสัยใจคอเป็นเช่นไร

ฮือๆ ถ้าหลี่เมิ่งซีตัวจริงรู้เรื่องพวกนี้จะต้องเอาหัวโขกกำแพงเป็นแน่ สวรรค์! ท่านจะล้อเล่นแบบนี้ไม่ได้นะ เล่นแบบนี้ข้าอาจจะตายได้!

เหล่าไท่จวินสนทนาเรื่องทั่วไปกับนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ นายท่านใหญ่นั่งฟังขวามือของเหล่าไท่จวิน ถัดมาเป็นคุณชายใหญ่เชื้อวชิง คุณชายสามเชื้อวอวิน ตอนที่สายตาของหลี่เมิ่งซีกวาดมองคุณชายใหญ่นั้น ก็พบว่าเขากำลังมองนางอยู่ หลี่เมิ่งซีรู้สึกเหมือนกับเห็นแววเห็นใจสงสาร นางจึงรีบเลื่อนสายตาไปทางอื่น แต่กลับปะทะกับสายตาของคุณชายสาม

ที่เหมือนบ่อน้ำลึก นางดึงสายตากลับมา รู้สึกว่าจางชื่อที่อยู่ข้างกายนั้นอย่างสง่างาม ไม่พูดไม่จา ในใจพลันคิดถึงแววร้ายภายในดวงตาของจางชื่อไท่ ลู่ๆ หลี่เหมิงซี้ก็รู้สึกว่าทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องนี้ นางมองไม่ออกเลยสักคนเดียว สำหรับนางแล้ว ทุกคนเหมือนมีขุนเขานับพันสายน้ำนับหมื่นขวางกันอยู่ มีเพียงนางที่ยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพังกลางห้องโถงกว้างใหญ่นี้ นอกจากความหนาวแล้วก็มีแต่ความหนาว

ใครกันแน่ที่ต้องการสังหารคุณชายรอน เป็นคนที่อยู่ในห้องนี้หรือว่าเป็นคนอื่น ขณะที่หลี่เหมิงซี้กำลังขบคิด พลันได้ยินเสียงเหล่าไท่จวินบอกให้ตั้งสำรับ

นางกำลังจะลุกขึ้นกลับได้ยินเหล่าไท่จวินบอกว่า "ซีเออร์ จวินเออร์ ยังไม่แข็งแรง เจ้าไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติตอนกินอาหารกลางวันนี่แล้ว ที่นี้มีแม่สามีกับพี่สะใภ้ของเจ้าอยู่ กลับไปดูแลจวินเออร์ให้ดีเถอะ ตอนบ่ายให้พี่เหนียงและบุตรสาวของจวินเออร์ไปยกน้ำชาคารวะเจ้า เจ้าเองก็ควรพบพวกนางได้แล้ว"

หลี่เหมิงซี้รับคำ คารวะนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ ก่อนจะเดินนำหญิงกับบ่าวหญิงสูงวัยทั้งหลายออกไป

เมื่อกลับถึงเรือนของตนเอง หลี่เหมิงซี้ก็พบว่าเซียวจวินไม่อยู่ สาวใช้บอกว่าคุณชายรอนกินอาหารเสร็จก็รู้สึกกระปรี้กระเปร่า จึงให้หงอ้วี ประคองไปเดินเล่นในสวนดอกไม้

หลี่เหมิงซี้ถือโอกาสนี้ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า สั่งคนยกสำรับเข้ามา นางกินลวกๆ เพียงไม่กี่คำและสั่งให้คนนำไปเก็บยังห้องครัวเล็ก

• ขอดึงเทพหมีไพร่ 1

เหนื่อยจัง! หลี่เมิ่งซีรู้สึกว่าย่ำตลอดช่วงเช้า นางเหมือนลื้อที่ห่มนุ่นไม่ได้หยุด
อยากเอนกายบนเตียงหลับสักงีบเหลือเกิน แต่พอคิดว่าไม่รู้เรื่องชีวิตจริง
จะกลับมาเมื่อไร นางจึงหลับตาพักผ่อนบนตั่งนุ่มแทน

ท่ามกลางความสะลึมสะลือ หลี่เมิ่งซีก็ได้ยินเสียงฝีเท้าและ
เสียงหงอวีลอยมา "คุณชายรองข้าหน้อยเจ้าคะ"

เซียวจวินกลับมาแล้ว! หลี่เมิ่งซีรีบลุกขึ้น เดินไปที่ประตู

หงอวีเล็กม่านประคองเซียวจวินเข้ามาแล้ว

"คุณชายรองกลับมาแล้วหรือ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซี
ย่อกาย ก้าวขึ้นไปยื่นมือหมายจะประคองเขา

เซียวจวินกลับเดินอ้อมนางมานั่งลงบนขอบเตียง "ดีขึ้นมากแล้ว
ไปพบเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่มาแล้วหรือ"

"พบแล้วเจ้าคะ เหล่าไท่จวินมอบกำไลหยกมันแพะสีชาวกู่หนึ่งกับ
ปีนเงินประดับทองขดพันฝังอัญมณีอันหนึ่งให้ข้าภรรยา นายท่านใหญ่
กับนายหญิงใหญ่ก็มอบของขวัญให้ด้วย" หลี่เมิ่งซีพยายามชวนคุย

"รู้แล้ว เจ้าเก็บรักษาไว้เองเถอะ" เซียวจวินหยิบหนังสือตรงหัวเตียง
ขึ้นมาพลาจพุด เหล่าสาวใช้ถอยออกไปหมดแล้ว

จู่ๆ หลี่เมิ่งซีก็ไม่ว่าควรพูดอะไรดี บรรยากาศเงียบงัน ชั่วขณะหนึ่ง
ที่ไม่รู้จะวางมือไม้ไว้ตรงไหนดี นางได้แต่นั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสำรวม
ในห้องเจียบจนได้ยินเสียงลมหายใจของทั้งสองคน

"คือ...คือว่า เหล่าไท่จวินสั่งให้ข้าภรรยาพบบอี่เหนียงทั้งสี่และ
บุตรสาวทั้งหลายของท่านบ่ายวันนี้"

เหมือนผ่านไปนานนับร้อยปี หลี่เมิ่งซีทำลายความเงียบลง

ด้วยความอึดอัด นางคิดว่าถึงอย่างไรเซียวจวินก็เป็นสามีของตน ดูท่าทางตอนนี้เขายังดูสดชื่นดี หากเขาไปพบอี่เหนียงกับตน ตนย่อมพอมือที่พึ่งพาอยู่บ้าง ภรรยาเอกเข้าบ้าน ยามที่อี่เหนียงยกน้ำชาคารวะหากมีสามีอยู่เป็นเพื่อน จะได้เป็นการเพิ่มความน่าเกรงขามให้กับภรรยาเอกด้วย วันหน้าจะได้ไม่ถูกอี่เหนียงรังแก เซียวจวินร่างกายไม่แข็งแรง เหล่าไท่จวินสั่งแล้วว่าไม่ต้องไปเป็นเพื่อนนาง แต่หลี่เมิ่งซืออยากให้เขาไปด้วย นางอยากหาที่พึ่งสักเล็กน้อย...แค่เล็กน้อยเท่านั้น นางถึงได้พูดเช่นนั้น

"ข้ารู้แล้ว สั่งให้อี่เหนียงกับแม่นางจากเรือนต่างๆ มาแล้ว เจ้าก็ไปเองเถอะ!" เซียวจวินอ่านหนังสือพลางตอบ

หลี่เมิ่งซืออยากเห็นเหลือเกินว่าเขาอ่านหนังสืออันใดอยู่ น่าดึงดูดถึงเพียงนี้เซียวหรือ ดึงดูคจนเขาเอาแต่จ้องหนังสือ จ้องแล้วจ้องอีก โดยไม่แม้แต่จะพลิกหน้าด้วยซ้ำ

"เอ่อ คือ...ของขวัญที่จะมอบให้อี่เหนียงทั้งสี่กับแม่นางน้อยทั้งหลายเตรียมไว้หรือยังเจ้าคะ" หลี่เมิ่งซือถามอีก

เซียวจวินเงยหน้าขึ้นมาในที่สุด มองนางเหมือนจะพูดว่านี่มิใช่เรื่องที่เจ้าควรจัดเตรียมหรือ

"คือว่า...ข้าภรรยาเพิ่งเข้ามา ไม่ทราบความขึ้นขอบของอี่เหนียงและแม่นางน้อยทั้งหลาย" หลี่เมิ่งซือก้มหน้ามองมือตนเองขณะพูด

"เจ้าไปถามหงจู หงอวีเถอะ" เซียวจวินพูดจบก็ก้มหน้าจ้องหนังสือหน้านั้นอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซือเงยหน้าจับจ้องเซียวจวินที่เอาแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือ เห็นที่หนังสือหน้านั้นจะปักดอกไม้ไว้จริงๆ ทั้งเป็นไปได้อาจเป็น

สาวงาม ไม่น่าอาจเป็นภาพวังวสันต์* ก็ได้ หาไม่แล้วเหตุใดคุณชายรอง ถึงจ้องเท่าไรก็ไม่รู้สึกรพแล้ว หลีเม็งซึบ่นอยู่ในใจอย่างร้ายกาจ

นางต้องการให้ลเขาเป็นที่พึงพิง แต่กลับพบว่าเขาไม่ใช่อ่าวที่นาง จะหยุดเรือได้ เมื่อตระหนักในความจริงข้อนี้แล้ว ในที่สุดนางก็ลุกขึ้นยืน "เช่นนั้นข้าภรรยาขอตัวก่อน"

"อืม"

หลีเม็งซึบ่นตัวขึ้น นางยึดดอกและก้าวเดินออกไปช้าๆ

เชียวจวันเงยหน้าขึ้นในที่สุด ดวงตาแฝงแววขบคิดขณะจ้องมอง แผ่นหลังของนางเงิบๆ

หลีเม็งซึมาถึงห้องโถงหลักแล้วก็สั่งให้คนตามหงจู่ หงอวีเข้ามา "พวกเจ้าได้เตรียมของขวัญสำหรับอี่เหนียงและแม่นางน้อยทั้งหลายไว้ หรือไม"

"เรียนสะใภ้รอง นายหญิงสั่งไว้ก่อนหน้านี้แล้วเจ้าคะ" หงจู่โบกมือ ให้สาวใช้ออกไปพลางตอบ ทั้งยังแนะนำอี่เหนียงแต่ละคนของเชียวจวัน ให้หลีเม็งซึฟัง

"ก่อนสะใภ้รองจะแต่งเข้ามา คุณชายรองรับอี่เหนียงมาทั้งหมดสี่คน อี่เหนียงใหญ่ชื่อหวังดีจวัน ปีนี้อายุยี่สิบสอง แต่งเข้ามาตอนคุณชายรอง อายุสิบสี่ ให้กำเนิดบุตรสาวสองคน คุณหนูใหญ่เชียวซุนปีนี้อายุห้าขวบ คุณหนูสามเชียวเฟิงปีนี้อายุสามขวบ

อี่เหนียงรองแซ่เฉิน ชื่อเฉินฟาง ปีนี้อายุสิบเก้า สามปีก่อน

* ภาพวังวสันต์ เป็นหนึ่งในตำรากรมสูตรของจีนโบราณ คำว่าวสันต์หมายถึงฤดูใบไม้ผลิ มักนิยม ใช้เปรียบเปรยถึงเรื่องความรักและหนุ่มสาว

มีบุตรชายคนหนึ่ง เหล่าไท่จวินดีใจจนยิ้มไม่หุบ คฤหาสน์สกุลเขียว
จัดงานฉลอง เงินอี่เหนียงเป็นที่โปรดปรานอยู่ช่วงหนึ่ง คุณชายรอง
กลับคฤหาสน์ทีไรก็จะตรงไปที่เรือนของเงินอี่เหนียง แต่เรื่องดีคงอยู่ได้ไม่นาน
เด็กเสียชีวิตไปเมื่อตอนสองขวบ เงินอี่เหนียงคงได้รับความสะเทือนใจเกินไป
จึงคลุ้มคลั่งอยู่ช่วงหนึ่ง เห็นเด็กที่ไหนก็บอกว่าเป็นลูกชายของตน
นับแต่นั้นมา นางก็ไม่เป็นที่ชื่นชอบอีก หนึ่งปีมานี้คุณชายรองแทบไม่เคย
ย่างกรายเข้าไปในเรือนของนางเลย

อี่เหนียงสามชื่อจางเยี่ยน ปีนี้อายุสิบแปด เป็นมารดาบังเกิดเกล้า
ของคุณหนอรอง คุณหนอรองชื่อเซียวผิง ปีนี้อายุสี่ขวบ

อี่เหนียงสี่ชื่อหลี่ซุนชิว ปีนี้อายุสิบห้า เพิ่งแต่งเข้ามาได้สองปี
หลี่อี่เหนียงช่างอดอดอันเป็นที่สุด ทั้งยังมีเสน่ห์เย้ายวน ตอนนี้เป็น
คนโปรดของคุณชายรอง..."

หลี่เมิ่งซี่กำลังฟังหงจูเล่า สาวใช้ก็เข้ามารายงานว่าอี่เหนียงทั้งหลาย
มารออยู่ข้างนอกแล้ว หลี่เมิ่งซี่สั่งให้เข้ามา เพียงครู่เดียวอี่เหนียงทั้งสี่
ก็เดินนวนานเข้ามา แต่ละคนมีสาวใช้สองคนคอยประคอง

3

หลี่เหมิงซีพิจารณาอีเหนียงทั้งสี่ที่เข้ามา อีเหนียงใหญ่สวมชุดสีน้ำเงิน รูปร่างค่อนข้างท้วม ดูอ่อนโยนและเป็นคนเจียม เห็นหลี่เหมิงซีมองมาก็รีบก้มหน้า อีเหนียงรองสวมชุดสีฟ้าอมเขียว ร่างสูงโปร่ง มีทรวดทรงองค์เอว ก้นหน้าตลอดเวลา ให้ความรู้สึกแข็งที่ออบู๋ข้าง อีเหนียงสามสวมชุดสีเขียว ใบหน้ารูปไข่ ตาโตมีชีวิตชีวาคุณั้นดูน่ารักเป็นพิเศษ *เชียวจวินคงจะชอบ ดวงตาคู่นี้กระมัง* หลี่เหมิงซีคิด ดวงตาจับจ้องอีเหนียงสาม ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่หลบ ทั้งยังจ้องกลับมาอย่างเปิดเผย

หลี่เหมิงซีสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง แล้วเลื่อนสายตาไปยังอีเหนียงสี่ต่อ อีเหนียงสี่สวมชุดสีชมพู เครื่องประดับบนศีรษะห่อประกายระยับวิบวาว ไหล่บางเอวคอด ใบหน้ารูปเมล็ดแตง ดวงตาเปล่งประกาย ดูมีเสน่ห์เฝ้าชวน ไปอีกแบบ รวากับนางจึงจอกกลับชาติมาเกิดก็ไม่ปาน หลี่เหมิงซีมองนาง ส่วนนางก็จ้องตาหลี่เหมิงซีกลับเช่นกัน ในดวงตายังแฝงแววดูเคลือบอยู่ด้วย

อนุถือเป็นบ่าว บ่าวไม่อาจจ้องตากับเจ้านายตรงๆ ได้ การกระทำของอี่เหนียงสามกับอี่เหนียงสี่กล่าวได้ว่าเสียมารยาทมาก ทว่าสีหน้าของหลี่เมิ่งซี้ยังคงสุขุมเยือกเย็น พยักหน้ากับหงจุนิดๆ หงจู่ก็รับเบาะรองใบหนึ่งจากมือสาวใช้มาปูลงบนพื้น

อี่เหนียงใหญ่ก้าวออกมาก่อน คุณเขาลงบนเบาะรอง ไชกศีระชะให้หลี่เมิ่งซี้สามที่ รับน้ำชาจากมือสาวใช้และยกขึ้นสูงเหนือศีรษะ "อนุคารวะสะไ้กรอง ขอให้สะไ้กรองมีความสุขสมบูรณ์เจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซี้รับน้ำชามา เปิดฝาและดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะวางลงบนโต๊ะอย่างแผ่วเบา เอ่ยสั่งสอนให้อีกฝ่ายรักษากฎธรรมเนียมอย่างเคร่งครัด ประณินบิติคุณชายรองให้ดี เลียนแบบคำพูดของนายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ เมื่อเข้ามาทุกประการ หลี่เมิ่งซี้ลอบเลื้อมใสในความหัวไวของตนเอง สามารถขโมยลิขสิทธิ์ได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือใดๆ แล้วให้หญิงมอมของขวัญที่เตรียมไว้ออกไป ก่อนจะโบกมือให้อี่เหนียงใหญ่ลุกขึ้นและถอยไปด้านหลัง

อี่เหนียงรอง อี่เหนียงสามยกน้ำชาตามลำดับ หลี่เมิ่งซี้รับมาดื่มทั้งหมด และมอมของขวัญให้อี่เหนียงสี่ก้าวออกมาคุกเข่าเป็นคนสุดท้าย ไชกศีระชะสามที่ รับน้ำชาจากมือสาวใช้และยื่นไปตรงหน้าหลี่เมิ่งซี้ทันที

"อนุคารวะสะไ้กรอง ขอให้สะไ้กรองมีความสุขสมบูรณ์เจ้าค่ะ"

ตั้งแต่อี่เหนียงสี่แต่งเข้ามาก็เป็นที่รักใคร่ของคุณชายรองมาก อี่เหนียงทั้งสามแม้จะแต่งเข้ามาก่อน แต่อาศัยว่าคุณชายรองตามใจตน จึงกลั่นแกล้งอี่เหนียงทั้งสามทั้งต่อหน้าและลับหลังไม่น้อย อี่เหนียงทั้งสามได้แต่โกรธทว่าไม่กล้าปริปาก นานวันเข้า สตรีในเรือนคุณชายรองนางจึงนับว่าใหญ่ที่สุด วันนี้มีสะไ้กรองเข้ามาใหม่ นางจะยอมตกเป็น

เบี้ยล่างของผู้อื่นได้อย่างไร อีกทั้งปกติได้ยืมคุณชายรองบ่นไม่น้อยว่า ไม่ชอบการแต่งงานครั้งนี้ ทั้งรังเกียจสะใภ้ของผู้นี้ ดังนั้นในใจนางจึงคิดว่า หลีเม็งซี่ผู้นี้ไม่คู่ควรที่จะได้ตำแหน่งภรรยาเอก

แต่ถึงอย่างไรหลีเม็งซี่ก็เป็นภรรยาที่นุ่งเกี่ยวแปดคนหาม ถูกห้ามผ่านประตูหลักเข้ามา สกุลเขียวเป็นสกุลสูงศักดิ์ เครื่องครัดกับกฎธรรมเนียม อนุตต่อให้ได้รับความรักใคร่เพียงใดก็ไม่อาจฝ่าฝืนกฎธรรมเนียม นางยังคงต้องแทนตัวกับภรรยาเอกว่า 'อนุ' หาไม่แล้วคนที่จะถูกไล่ออกจากบ้าน ก็คือนาง ในยุคโบราณ อนุก็เหมือนเป็นเพียงสิ่งของชิ้นหนึ่ง

หลีอี่เหนียงคิดว่าสะใภ้ของผู้นี้ไม่คู่ควรที่นางจะคุกเข่าและโขกศีรษะให้ แต่นางก็ยังต้องคุกเข่า ต้องโขกศีรษะ ต้องคารวะอีกฝ่ายนี่เป็นจุดที่ทำให้หลีอี่เหนียงสี่ซุ่นเคื่องไม่พอใจ นางเป็นดังดวงใจของคุณชายรอง สะใภ้รองเพิ่งแต่งงานเข้ามา เพื่อให้ได้รับความชื่นชอบจากคุณชายรองแล้ว สะใภ้รองจะกล้าแตะต้องคนโปรดของคุณชายรองเช่นนางได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้หลีอี่เหนียงจึงต้องการวางอำนาจกับสะใภ้ของผู้นี้

ยกน้ำชาอยู่นาน พบว่าสะใภ้รองไม่ยอมรับเสียที เงยหน้าขึ้นมอง ก็พบว่าสะใภ้รองนั่งสง่างามอยู่บนเก้าอี้ มือถือชาถ้วยหนึ่ง เป่าแล้วเป่าอีก รวากับน้ำชาถ้วยนั้นร้อนเป็นพิเศษ ไม่อาจเป่าให้เย็นลงได้ในเวลาสั้นๆ แต่สะใภ้รองมีความอดทน ต้องรอจนกว่าน้ำชาจะเย็นถึงค่อยดื่ม

อี่เหนียงสี่โมโหเหลือเกิน อยากเขวี้ยงน้ำชาทิ้งและสะบัดหน้าจากไป แต่นางไม่กล้า แต่งเข้ามาสองปี นางรู้ว่าเหล่าไท่จวินให้ความสำคัญกับกฎธรรมเนียมเพียงใด

ไม่นานมือที่ยกอยู่ก็เริ่มเมื่อย ในห้องเสียบกระทั่งได้ยินเสียงเข็มตก

นางพลันรู้สึกถึงความกดดันรอบด้านที่มากขึ้นทุกที ความน่าเกรงขามที่มองไม่เห็นแผ่ออกมาจากคนตัวเล็กที่นั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธานนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ว่าอย่างไรเหลือที่เห็นยงก็ต้านทานไม่อยู่ ฝ่ามือค่อยๆ มีเหงื่อซึม หน้าผากมีเหงื่อเย็นผุดออกมา สุดท้ายนางจึงกัดฟันซุกสองมือขึ้นสูงเหนือศีรษะ "อนุคารวะสะใภ้รอง ขอให้สะใภ้รองมีความสุขสมบูรณ์เจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซีจึงได้จับน้ำชาที่เป่าจนเย็น วางถ้วยชาลงช้าๆ และยื่นมือไปปรับน้ำชาจากอีเหนียงสี ทว่านางไม่ได้ดื่ม เพียงวางลงบนโต๊ะ

"อนุก็คืออนุ ไม่ว่าจะเวลาใดก็อย่าได้ล้มฐานะของตนเอง เคารพและกตัญญูเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่ ปณินิบัติคุณชายรอง และสะใภ้รองเป็นหน้าที่ของอนุ หากฝ่าฝืนธรรมเนียม อย่าหาว่าคุณชายกับข้าไม่ละเว้นเจ้า ได้ยินหรือไม่ หืม?"

เสียงที่พูดแม้ไม่ดัง แต่เนิบช้าเป็นพิเศษ แต่ละถ้อยคำล้วนลอยเข้าหูอีเหนียงสีอย่างชัดเจน กระแทกลงกลางใจนาง โดยเฉพาะคำพูดสุดท้ายที่หลี่เมิ่งซีลากเสียงยาวเป็นพิเศษ ทำเอาอีเหนียงสีอดสั่นสะท้านไม่ได้

"ขอบคุณสะใภ้รองที่สั่งสอน อนุจะจดจำไว้ในใจให้แม่นเจ้าค่ะ"
อีเหนียงสีโขกศีรษะอย่างนอบน้อม

หลี่เมิ่งซีเหนียงจะจดจำอะไรได้บ้างนั้น หลี่เมิ่งซีไม่สนใจแต่อย่างใด บทเรียนเล็กน้อยแค่นี้ไม่ทำให้นางยอมแพ้อยู่แล้ว แต่หลี่เมิ่งซีตัดสินใจว่า ในเมื่อแต่งเข้ามาแล้วก็ต้องแก้ปัญหาไปที่ละปัญหา คิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ดีก็ต้องไม่ทำให้ตนเองลำบากเกินไป ประธานหมาผู้เฒ่าที่ยิ่งใหญ่เคยกล่าวไว้ มิใช่หรือ 'รอบกับฟ้า มีความสุข รอบกับดิน มีความสุข รอบกับคน ยิ่งมีความสุข'

ถึงอย่างไรหลี่เมิ่งซีก็เชื่อมั่นในหลักการข้อหนึ่งของการต่อสู้...
สหายเจ้าตายเสียเถอะ ข้าไม่ยอมตายหรอก!

ให้หิงจุมอบของขวัญที่เตรียมไว้ออกไป ก่อนจะโบกมือให้นางลุกขึ้น
และถอยหลบไปด้านข้าง

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองอิเหนียงที่ยืนอยู่สองฝั่ง ก่อนจะหันไปสั่งหิงจู
"พามาเม้านางน้อยทั้งหลายเข้ามาเถอะ!"

ผ่านไปครู่หนึ่ง หม่อมมวหลายคนก็พาเด็กหญิงหน้าตาน่ารักสามคน
เข้ามา คนโตอายุราวห้าหกขวบ คนเล็กที่สุดยังดูอายุน้อยอยู่เลย
หม่อมมวทั้งหลายแนะนำเสร็จแล้ว เด็กหญิงทั้งสามคนก็เข้ามาโขกศีรษะ
ให้หลี่เมิ่งซีตามลำดับ เจกเช่นคารวะมารดา

หลี่เมิ่งซีสั่งให้ยกเก้าอี้ สาวใช้เตรียมเก้าอี้ไว้ก่อนแล้ว หม่อมมวจึงอุ้ม
แม่เม้านางน้อยทั้งหลายนั่งบนเก้าอี้ รอจนเหล่าแม่เม้านางน้อยนั่งเรียบร้อยแล้ว
หลี่เมิ่งซีจึงเริ่มถามถึงชีวิตประจำวันของพวกนาง สนทนากับพวกแม่เม้านางน้อย
ในเรื่องต่างๆ ไป

ระบบของต้าฉีเป็นเช่นนี้ อนุภรรยาคือบ่าว แม้ตนจะเป็น
คนให้กำเนิดบุตรสาว แต่บุตรสาวก็ได้แต่เรียกพวกนางว่าอิเหนียง
ยามอยู่ต่อหน้าบุตรสาวต้องแทนตัวว่าบ่าว บุตรสาวเป็นเจ้าของ
บุตรจะรับภรรยาเอกเป็นมารดาได้เท่านั้น บุตรได้นั่ง ในขณะที่พวกนาง
กลับต้องยืน

อิเหนียงทั้งสี่ที่ยืนอยู่ด้านข้างโมโหเหลือเกิน ในใจลอบด่าหลี่เมิ่งซี
ท่านนั่งอยู่ไม่เมื่อยเอว แต่พวกเรายืนอยู่นะ

ก่อนที่เมิ่งซีจะแต่งเข้าสกุลเซียว เรือนแห่งนี้ไม่เคยมีนายหญิงมาก่อน

เชื่อว่าฉันเองก็ตามใจพวกนาง เว้นแต่ยามอยู่ต่อหน้าเหล่าไท่จวิน นายหญิงใหญ่ และคนอื่นๆ ที่จะเคร่งเรื่องธรรมเนียม ลับหลังไหนเลย จะยึดถือธรรมเนียมมากมายเช่นนี้ พวกนางหรือจะเคยยืนนานเพียงนี้ ยิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าบุตรสาวตนเองด้วยแล้ว ทั้งต้องมาฟังหลี่เมิ่งซีพูดคุยกับแม่นางน้อยทั้งหลายไม่จบไม่สิ้น แต่ทุกคนจึงมีสีหน้าไม่น่าดู ทว่าประมุขหญิงพบบุตรสาวเป็นครั้งแรก ห่วงใยชีวิตความเป็นอยู่ของบุตรสาว ก็เป็นเรื่องปกติ เมื่อพวกนางมีอาจจับผิดอะไรได้จึงได้แต่อดทน

หลี่เมิ่งซีต้องการผลลัพธ์เช่นนี้ ท่าทางดูแคลนของอีเหนียงทั้งสี่ ตอนเข้ามาเมื่อครู่นี้ หลี่เมิ่งซีล้วนเห็นทั้งหมด เพราะอย่างนั้นวันนี้ นางจะต้องทำให้พวกนางจดจำฐานะของตนเอง จดจำกฎธรรมเนียมของคฤหาสน์สกุลเซียวให้ได้ หลี่เมิ่งซีรู้ว่าเซียวจวินไม่มีทางรักใคร่ นางไม่มีทางช่วยเหลือนาง อาศัยความรักจากเซียวจวิน นางไม่มีทางเอาชนะ เหล่านี้ได้อยู่แล้ว จึงได้แต่อาศัยเหล่าไท่จวิน อาศัยกฎธรรมเนียมของคฤหาสน์สกุลเซียวกดขี่พวกนางไว้ หากไม่แล้วตนเองจะต้องถูกพวกนางกินจนไม่เหลือแม้แต่ซากแน่

ครั้นเห็นอีเหนียงทั้งสี่ถูกสั่งสอนจนสำรวมลงไปบ้างแล้ว หลี่เมิ่งซีจึงบอกว่า "แม่นางน้อยทั้งหลายเหนื่อยแล้ว กลับไปพักผ่อนเถอะ" ทั้งยังกำชับให้หม่อมว่คอยดูแลให้ดี แม่นางน้อยทั้งหลายจึงได้ขอตัว

"อีเหนียงทั้งหลายก็คงเหนื่อยแล้ว วันนี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติที่นี้ ตอนอาหารค่ำแล้ว ไปคารวะคุณชายรองและกลับไปเถอะ!"

อีเหนียงทั้งสี่คารวะนางและเดินตามกันออกจากห้องโถง เข้าไปในห้องด้านใน ใจก็คิดว่า สะใภ้รองผู้นี้อยู่ด้วยไม่ง่ายเลยจริงๆ ทั้งยัง

คิดถึงคำพูดเมื่อครู่นี้ของสะใภ้รอง 'วันนี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติที่นี้ตอนอาหารค่ำแล้ว' ความนัยที่แฝงมาด้วยก็คือต่อไปนี่การมาปรนนิบัติเจ้านายผู้นี้วันละสามเวลาเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

หลี่เมิ่งซีเห็นอี่เหนียงทั้งสี่เข้าไปในห้องด้านในก็ไม่อยากกลับเข้าไปอีก เอนหลังพิงเก้าอี้พักผ่อนครู่หนึ่ง พลันนึกถึงเรื่องห้องครัวเล็กขึ้นมาได้ นางจึงเรียกหงจูเข้ามาสอบถาม

"เรียนสะใภ้รอง นายหญิงใหญ่ส่งคนมาจัดเก็บแล้วเจ้าคะ ทั้งยังส่งแม่ครัวสองคน สาวใช้ปิดกวาดสี่คนมาให้ด้วย ค่ะวันนี้ห้องครัวเล็กก็สามารถใช้งานได้แล้ว"

หลี่เมิ่งซีขบคิดดูแล้ว ตอนนี้อ่างกายของเซียวจวินอ่อนแอ อาหารเย็นยังต้องกินโจ๊กเป็นหลัก โจ๊กถ้วยเซียวดับหมูมีสรรพคุณบำรุงตับบำรุงเลือด ขับความร้อนบำรุงสายตา นางยังสามารถทำขนมให้เซียวจวินได้ คิดถึงขนมที่เคยทำเมื่อชาติก่อนและเลือกสองชนิดที่ค่อนข้างอ่อนนุ่มออกมา คิดจะเขียนวัตถุดิบออกมาเพื่อให้หงจูนำไปเบิกที่ห้องครัวใหญ่ จึงสั่งให้คนนำฟู่กัน กระดาษ หมึก และจานฝนมา แต่เมื่อหลี่เมิ่งซีหยิบฟู่กันขึ้นมา พินิจดูซ้ายขวาแล้วถึงค่อยพบว่าตนเองใช้ฟู่กันไม่เป็น อักษรตัวเต็มยิ่งเขียนไม่ได้ ทำให้ดีอกเตอร์สาขาการแพทย์เมื่อชาติก่อนลำบากใจโดยแท้

"สะใภ้รอง ฟู่กันมีปัญหาอะไรหรือเจ้าคะ" หงจูฝนหมึกเสร็จมองสะใภ้รองที่มีมือถือฟู่กันพลิกดูไปมา แต่ไม่เขียนสักที นางจึงคิดว่ามีอะไรผิดปกติ

"ข้าพุด เจ้าเขียน" หลี่เมิ่งซีส่งฟู่กันให้หงจูและเอ่ยอย่างสุ่มๆ

"เจ้าคะ" หงจูรับพู่กันมากางกระดาษออก ฟังหลี่เมิ่งซีพูดและ
ตวัดพู่กันไปมา สะใภ้รองผู้นี้ช่างน่าเกรงขาม ได้ยินว่าราชโองการของ
ฮ่องเต้ก็เป็นฮ่องเต้เอ๋ยปาก ชั้นที่จับพู่กัน สะใภ้รองช่างมีลักษณะของ
สตรีสกุลสูงศักดิ์จริงๆ หงจูคิด

น่าอายเหลือเกิน! โชคดีที่สาวใช้รุ่นใหญ่ของสกุลสูงศักดิ์ล้วนอ่านออก
เขียนได้ หาไม่วันนี้คงได้ขายหน้าแน่ หลี่เมิ่งซีตั้งใจว่านับจากนี้ไป
นางต้องเริ่มหัดเขียนพู่กัน ทั้งเรียนรู้อักษรตัวเต็ม

รอลงหงจูเขียนรายการวัตถุสิบเสร็จ หลี่เมิ่งซีขบคิดและเอ่ยว่า
"อาหารเย็นของคุณชายรอนวันนี้เน้นอาหารรสอ่อนเป็นหลัก ไปถาม
คุณชายรอนว่าอยากกินอะไร เตรียมวัตถุสิบและส่งไปที่ห้องครัวเล็ก
ที่เดียวเลย"

"เจ้าคะ" หงจูรับคำ ยื่นรายการที่เขียนเสร็จให้สาวใช้รุ่นเล็ก
ตนเองก็เดินเข้าไปในห้องนอนของคุณชายรอน

ตอนที่หงจูประคองหลี่เมิ่งซีมาถึงห้องครัวเล็ก ห้องครัวเล็ก
ก็จัดเตรียมวัตถุสิบไว้ตามที่หลี่เมิ่งซีสั่งแล้ว

หลี่เมิ่งซีเดินวนรอบห้องครัวรอบหนึ่ง ห้องครัวไม่ใหญ่ แบ่งเป็น
ห้องด้านในและห้องด้านนอก ห้องด้านนอกเป็นที่ตั้งเตา เตาดูถูกเช็ดถู
จนสะอาดสะอาดเห็นเนื้อเตามีหน้าตาต่างบานหนึ่งตรงกับประตู
เวลาผัดกับข้าวเปิดประตูหน้าต่างทั้งหมด ละอองน้ำมันย่อมถูกระบาย
ออกไปได้ง่าย หลี่เมิ่งซีรู้สึกเสียดายที่ที่นี่ไม่มีเครื่องดูดควันเหมือนกับ
ในชาติที่แล้ว เตาสี่เตาตั้งเรียงกัน เครื่องใช้สำหรับผัด ทอด ตุ่น ต้ม

ล้วนมีครบครัน สมแล้วที่เป็นสกุลใหญ่ ฟุ่มเฟือยอย่างนี้เอง หลีเม็งซี
วกกลับเข้าไปในห้องด้านในซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับล้างผัก หั่นผัก นวดแป้ง
บริเวณนี้ได้รับการปิดกวดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยเช่นกัน

เห็นสภาพของห้องครัวและฟังคำแนะนำของสาวใช้แล้ว หลีเม็งซี
รู้สึกพอใจมาก นี่จะเป็นสถานที่สำหรับหาเลี้ยงตนเองของนางนับแต่นี้ไป
เป็นสิ่งที่ทำให้นางอยู่รอดได้ ประ찬ะเหมาะกว่า'ไว้มิใช่หรือว่า'
'ลงมือด้วยตนเอง กินอิมนอนอุ่น'

ตอนนี้หลีเม็งซีรู้สึกอย่างชัดเจนว่านายหญิงใหญ่ไม่ชอบนาง
เสียวจีวันยิ่งไม่ถูกใจนาง อนาคตมีแต่ความมืดมน แต่ความคิดในตอน
นี้นางไว้ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดก็ดั่งดีกับตนเอง นางไม่คิดว่า
ตนเองจะสามารถทำตัวเหมือนนางเอกในนิยาย อ่อนโยนเป็นกุลสตรี
ยอมโอนอ่อนในทุกเรื่องแล้วจะได้รับความชื่นชอบจากสามีและแม่สามี
หากนางทำแบบนั้นจริงมีแต่จะตายเร็วขึ้น นางไม่ชอบซ้ำเติมใคร
แต่ก็ไม่มีทางเลือกยอมจำนน หรือทำดีกับคนที่ร้ายกับตนเองแน่ วันนี้
ตนไขว่คว้าเอาพื้นที่ตรงนี้ได้แล้ว อย่างน้อยวันหน้าพวกที่ลอบวางยาพิษ
อยู่ในที่ลับก็จะหมดโอกาสในการวางยาพิษนาง ทั้งยังสามารถ
ทำอาหารอร่อยๆ ไปซื้อใจเหล่าไท่จวินได้อีก ในวันข้างหน้าชีวิตความเป็นอยู่
ของตนในคฤหาสน์สกุลเซียวล้วนต้องพึ่งพาผู้นำสูงสุดของคฤหาสน์คน
นี้

หลีเม็งซีนำถั่วเชื่อมกับข้าวสารที่ล้างสะอาดลงในหม้อ ใช้ไฟแรง
ต้มจนเดือดแล้วจึงค่อยเปลี่ยนมาใช้ไฟอ่อนค่อยๆ ตุ่น จนกระทั่ง
สุกได้แปดส่วนค่อยนำตบหมูหั่นเป็นชิ้นกับใบให้ถึงหั่นละเอียดใส่ลงในหม้อ
ต้มสุกแล้วใส่เครื่องปรุงรสลงชิมดูก็พบว่ารสชาติดีมาก จึงสั่งให้คน

ตักใส่ชาม

เนื่องจากหลี่เมิ่งซีลืมนำถ้วยคโบริวณนี้ไม่มีเครื่องใช้ประเภทเตาอบขนมที่คิดไว้ก่อนหน้าจึงทำไม่ได้ วันหลังค่อยขบคิดหาหนทางใหม่แล้วกัน นางทำขนมดอกกุ้ยไส้น้ำผึ้งแบบง่ายๆ บ่าวในห้องครัวลองชิมดูแล้วต่างมองนางอย่างประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าสะใภ้คนใหม่ผู้นี้จะทำขนมอร่อยถึงเพียงนี้ วันหน้าจะต้องประจบนางให้ดี หากเรียนรู้วิธีการทำมาได้ ย่อมสามารถวางโตในห้องครัวนี้ได้แน่ แม่ครัวสองคนจินตนาการถึงอนาคตอันงดงาม ทั้งเลื่อมใสหลี่เมิ่งซียิ่งกว่าอะไร นับแต่เนี่ยไปจะตั้งใจดูแลจัดการห้องครัวให้หลี่เมิ่งซีอย่างเต็มที่

หลี่เมิ่งซีสั่งให้คนนำขนมใส่กล่องอาหาร อีกด้านแม่ครัวก็ผัดกับข้าวเสร็จแล้ว นางจึงสั่งสาวใช้รุ่นเล็กยกตามมา ให้หญิงประคองเดินกลับไปห้องของเซียวจวิน

เนื่องจากเซียวจวินไม่สบาย เขาจึงไม่ได้กินอาหารในห้องโถง หลี่เมิ่งซีสั่งให้ยกอาหารเข้าไปในห้องนอน หงจุกก็ช่วยเลิกลำนำให้นาง

หลี่เมิ่งซีก้าวเข้าไปในห้อง เงยหน้าก็เห็นหลี่อี่เหนียงนั่งอยู่ข้างเตียง กิ่งชบอยู่ในอกของเซียวจวิน ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาพลงพุดอะไรบางอย่าง เซียวจวินกำลังกุมมือหลี่อี่เหนียง ปลอดภัยเสียงนุ่มนวล แม้หลี่เมิ่งซีจะไม่มีใจให้เซียวจวิน แต่เมื่อเห็นภาพนี้เข้าก็ยังรู้สึกผาดเผื่อนในใจ ฝึเท้าจึงชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะให้หญิงประคองก้าวเข้ามาอย่างสุขุม

หลี่อี่เหนียงกำลังซับน้ำตา เห็นหลี่เมิ่งซีเข้ามา ก็รีบสลัดมือเซียวจวิน ออก ลูกขึ้นคุกเข่าให้นาง "อนุคารวะสะใภ้รือง" น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตื่นลอนลาน

เชียวจวินเห็นอนุรักษवादกลัวหมีเหมิงซีเช่นนี้ ไบหน้าก็ปล้นบั้งตึง
ไม่รอให้นางพุดก็ยื่นมือไปดึงหมีเหมิงซีขึ้นมา "ลุกขึ้นเถอะ กลับไป
เตรียมตัวซะ คีนี่ข้าจะไปหาเจ้า"

"คุณชายรอง ไม่ได้นะเจ้าคะ! ทำแบบนี้...ทำแบบนี้ไม่สอดคล้องกับ
กฎธรรมเนียม" หมีเหมิงซีฟังแล้วในใจปล้นลิงโลด แต่ไบหน้ากลับ
แสรังฉายความตระหนกตกใจ ตอบเชียวจวินเสียงอ่อนเสียงหวาน
พรางปรายตามองหมีเหมิงซีอย่างประหม่า

"คำพูดข้าเจ้าก็กล้าชัดรี ข้าเป็นนายของเจ้า เรื่องต่างๆ ในเรือนหลังนี้
ข้าเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจ ข้านี้แหละคือกฎธรรมเนียม!" เชียวจวินเห็นสีหน้า
และทำให้อันลนลานของหมีเหมิงซี ในใจก็ยิ่งเคืองชุน ตำนินหมีเหมิงซีไป
คำหนึ่ง

"เจ้าคะ คุณชายรอง อนุเชื้อฟังคุณชายรอง จะกลับไปเตรียมตัวเดี๋ยวนี้
เจ้าคะ" หมีเหมิงซีลุกขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ พลังยกกายคารวะหมีเหมิงซี
และเดินไปที่ประตูอย่างนอบน้อม ตอนที่เดินผ่านหมีเหมิงซี นางก็ฉีกยิ้ม
กระหยิ่มใจ ไบหน้าไหนเลยจะหลงเหลือความลนลานอยู่อีกเล่า ยามนี้
หมีเหมิงซีหันหลังให้เชียวจวิน ชายหนุ่มยอมมองไม่เห็นสีหน้าของนาง

หมีเหมิงซีรู้สึกว่ามีของหงจุที่ประคองตนอยู่ด้านหลังน้อย แต่นาง
ยังคงให้หงจุประคองไปนั่งบนเก้าอี้โดยสีหน้าไม่เปลี่ยน สั่งสาวใช้
ตั้งสำรับให้เรียบร้อย จากนั้นจึงชี้อาหารบนโต๊ะและแนะนำกับเชียวจวิน
เสียงค่อย

"คีนี่ข้าภรรยาทำใจก็กลัวเชียวดับหมูให้คุณชายรอง มีสรรพคุณ
บำรุงตับและเลือด ระบายความร้อนบำรุงสายตา คุณชายรอง

กินตอนร้อนๆ เถอะเจ้าคะ ข้าภรรยาคิดว่าวันนี้คุณชายรองกินแต่โจ๊ก
 เร็วแรงจะไม่เพียงพอ จึงตั้งใจทำขนมดอกกุยใสน้ำผึ้งมาให้คุณชายรอง
 ด้วย ตัวขนมอ่อนนุ่มรสชาติอร่อย หวานแต่ไม่เลี่ยน ประเดี๋ยวคุณชายรอง
 ลองชิมดูว่าถูกปากหรือไม่" พุดพลางส่งสัญญาณให้หญิงที่ปรนนิบัติ
 คุณชายรองลงจากเตียงล้างมือ

หาไม่แล้วคืนนี้เจ้าจะมีแรง 'ทำงาน' ได้อย่างไร หลี่เมิ่งซีเห็นบนแฉกในใจ
 อีกประโยค

เชียวจวินเห็นหลี่เมิ่งซีทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งแนะนำอาหาร
 บนโต๊ะกับตนอย่างนุ่มนวล เขาจึงไม่รู้จะดำเนินางอย่างไร ได้แต่ให้หญิง
 ปรนนิบัติเขาล้างมือ สวมรองเท้าและไปนั่งที่โต๊ะ

หลี่เมิ่งซีใคร่ครวญดูแล้ว ใครให้เขาเป็นหัวหน้าของนางเล่า
 เบี้ยเลี้ยงรายเดือนของนางล้วนถูกแจกจ่ายออกมาภายใต้ฐานะภรรยาเอก
 ของเขา แม้ตอนนี้จะไม่รู้ว่าได้เท่าไร แต่ถึงอย่างไรก็คงสูงกว่าอี่เหนียง
 กระมัง คิดแบบนี้แล้วจึงไม่สนใจความเย็นชาของชายหนุ่ม ล้างมือและ
 ตักโจ๊กให้เขาอย่างสุขุม คีบกับข้าวปรนนิบัติให้เขากินพลางท่องในใจ

ผู้อื่นเป็นหัวหน้า ย่อมสมควรมีความซิงซิงน่าเกรงขาม อยากเย็นชา
 ก็เย็นชาไปเถอะ นี่เรียกว่าศิลปะการปกครองลูกน้อง อีก็อย่างกฏสำคัญ
 ข้อหนึ่งในคู่มือลูกจ้างก็คือต้องรักษาระยะห่างกับหัวหน้า!

ให้ตายเถอะ! หลี่เมิ่งซีนาวีธีเอาชนะทางจิตใจของอาคิวิ* มาใช้กับ
 เชียวจวินเสียแล้ว

* อาคิวิ เป็นตัวละครในหนังสือเรื่อง 'ประวัติจริงของอาคิวิ' แต่งโดยหลิวจวิน หนังสือเรื่องนี้สะท้อนภาพสังคมจีน
 ก่อนยุคปฏิวัติ อาคิวิเป็นชนชั้นล่างที่ถูกชนชั้นสูงกดขี่เอาเปรียบ แต่มักจะคิดเข้าข้างตัวเองหรือคิดในแง่บวก
 กับเรื่องเหล่านั้น

มีเพียงเวลานี้เท่านั้นที่หลี่เมิ่งซีรู้สึกถึงข้อดีที่คนโบราณไม่พุดยามกิน ไม่คุดยามนอน นางปรนนิบัติเชียวจวินกินอาหารจนเสร็จ หลังจากบ้วนปาก ก็ให้สาวใช้มายกคำร้บออกไปและยกน้ำชาเข้ามา

เชียวจวินนั่งดื่มน้ำชาอยู่ข้างโต๊ะ หลี่เมิ่งซีพบว่าบนโต๊ะเครื่องแป้ง มีแบบลวดลายวางอยู่ นางจึงหยิบขึ้นมาถาม "สิ่งนี้จะเอามาทำอะไรหรือ"

"เรียนสะใภ้ร้ง นี่เป็นแบบลวดลายที่อี่เหนียงใหญ่ส่งมาให้เจ้าคะ โกล้ถึงเทศกาลฉีเฉี่ยว* แล้ว จะเลือกลวดลายสวยๆ ปักบนผ้าเช็ดหน้า และถุงผ้าใบเล็กให้แม่ นางน้อยทั้งหลาย ปีก่อนๆ อี่เหนียงใหญ่ล้วนเป็นคนจัดการ ปีนี้สะใภ้ร้งเข้าบ้านมาแล้ว อี่เหนียงใหญ่จึงส่งมาให้ดู บอกว่าให้สะใภ้ร้งตัดสินใจเจ้าคะ" หงจุพุดพลางเดินเข้ามาข้างหลี่เมิ่งซี หยิบลวดลายขึ้นมาเทียบดู

หลี่เมิ่งซีหยิบแบบลายผีเสื้อขึ้นหนึ่งชิ้นมา พลิกดูอยู่นานก่อนจะยื่นไป ตรงหน้าหงจุและพุด "ปกติแม่ นางน้อยทั้งหลายชอบลวดลายและสีล้วนแบบใด ผีเสื้อตัวนี้สีล้วนสดใสสมาก ทั้งลวดลายก็ไม่เลว..."

หงจุ หงอวีร้บผงกศีร้ระเห็นด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสามจึงค่อยๆ เลือกลาย

ภาษิตว่าจะมัดใจบุรุษ ก่อนอื่นต้องมัดกระเพาะบุรุษให้ได้ก่อน คำพุดนี้นับว่านำมาใช้ในยุคโบราณได้ดีเช่นกัน เชียวจวินกินใจักกับขนม

* ฉีเฉี่ยว แปลว่าเทศกาลขอพรให้แก่ก้าง เป็นอีกชื่อเรียกหนึ่งของเทศกาลช้ชึ่งถือเป็นวันแห่งความรักของจีน ตรงกับวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดตามปฏิทินจันทรคติ มีต้นกำเนิดจากตำนานนางฟ้าองค์ที่เจ็ดผู้มีความสามารถ ในการทอผ้าลงมาเที่ยวเล่นบนโลกมนุษย์และพบกับหนุ่มเลี้ยงวัว ทั้งสองจึงอยู่กินกัน เมื่อสวรรค์ล่วงรู้เข้า ก็จับตัวสาวทอผ้ากลับไป หนุ่มเลี้ยงวัวพยายามตามไปหาสาวทอผ้าบนสวรรค์ แต่เจ้าแม่หวังหมู่ใช้ปิ่นทอง กรัดลงบนท้องฟ้ากลายเป็นทางขวางเผือกกัน เหล่านกสาธิตาเห็นใจในความรักของทั้งสองจึงบินมาต่อตัวกัน เป็นสะพานให้หนุ่มเลี้ยงวัวและสาวทอผ้าได้พบกันบนทางขวางเผือกทุกวันที่เจ็ดเดือนเจ็ดของทุกปี ในหมู่หญิงสาว มีประเพณีขอพรจากนางฟ้าให้ตนเองเชี่ยวชาญงานฝีมือและมีภูมิปัญญา ถือวันนั้นเป็นเทศกาลของผู้หญิงด้วย

ที่หลิเมิงซีทำแล้ว ถึงกับลอบอุทานในใจว่านางฝีมือดี ทั้งยังเห็นหลิเมิงซี ยืนปรนนิบัติตนอยู่ตรงนั้นเงียบๆ เมื่อกระเพาะรู้สึกสบาย โทสะก็ค่อยๆ ลดไปกว่าครึ่ง เขาจึงตระหนักได้ว่าคำพูดเมื่อครู่นี้ของตนดูวามไปสักหน่อย

ตามธรรมเนียม เวลาบุรุษแต่งภรรยาเอกต้องอยู่ในห้องกับภรรยาเอก ให้ครบเจ็ดวัน จึงจะเริ่มหมั้นเวียนไปอยู่กับอนุทั้งหลาย แต่งอนุโดยทั่วไป ยังต้องอยู่กับอนุสามวันเสียด้วยซ้ำ แต่เขาเพิ่งแต่งงานเป็นคืนที่สอง ก็จะไปเรือนอนุเสียแล้ว เท่ากับเป็นการตบหน้าภรรยาอย่างแรง แล้วพวังก์นี้ อนุทั้งหลายจะมองสะใภ้รองผู้นี้เช่นไร ทั้งยังคิดขึ้นได้ว่าหากคืนนี้ ไปเรือนของหลิอี่เหนียงจริง พวังก์นี้คงไม่อาจชี้แจงกับเหล่าไท่จวินได้แน่ มองดวงหน้างดงามล้ำเลิศของหลิเมิงซีแล้ว ในใจก็บังเกิดความละอาย ดังนั้นหลังกินอาหารเสร็จแล้วจึงไม่ได้ออกไปทันที แต่ยังคงนั่งดื่มน้ำชา อยู่ตรงนั้น รอให้หลิเมิงซีพูดกับเขา คุยไปคุยมานางก็จะรั้งเขาให้อยู่ที่เอน ส่วนทางหลิอี่เหนียงก็แค่เป็นการผิดสัญญาเท่านั้น ถึงอย่างไรก็เป็นเพียง อนุคนหนึ่ง แค่มอบของให้เล็กน้อย หรือเอาใจสักหน่อยก็ไม่มีอะไรแล้ว

ดื่มน้ำชาพาลางมองหลิเมิงซีเลือกจลวดลายอย่างสุขุมเยือกเย็น ไม่รู้เพราะเหตุใด เขายังเห็นสีหน้าเรียบเฉยของนางก็ยิ่งโมโห โทสะที่เพิ่ง บรรเทากลงไปพลันปะทุขึ้นมาอีกครั้ง นางมิใช่ชาวต้าฉีหรือไร ไม่เข้าใจหรือว่า คำพูดเมื่อครู่นี้ของเขามีความหมายอย่างไรกับนาง ยังไม่มาขอรับรองเขา ให้อยู่ต่อแต่โดยดีอีก ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเสียอย่างนั้น

เขาเดาถูกเสียด้วย หลิเมิงซีมิใช่ชาวต้าฉีจริงๆ นี่นา

ยิ่งโมโห เขาก็ยิ่งคิดถึงข้อเสียของนาง คิดถึงเรื่องหลิอี่เหนียง เล่าให้ฟังตอนบ่ายว่าเมิงซีร้ายกาจเพียงใด กลั่นแกล้งพวกนางตอนยกน้ำชา

ขอลองเทพพนมไฟร 1

อย่างไรบ้าง จากนั้นก็คิดถึงผ้าพรหมจารีเมื่อเข้าอีกครั้ง ความรังเกียจ
ผู้ขึ้นในใจ เขาวางถ้วยชาลงกะทันหัน ลูกขึ้นและเดินออกไป

"หงจู หงอวี้ ปرنนิบัติสะใภ้ของพวกเจ้าเข้านอนแต่หัววันเถอะ!"

"คุณชายรองจะออกไปหรือเจ้าคะ" หงจูรีบถาม

"คุณชายรองค่อยๆ เดิน" หลี่เมิ่งชี่วางหลอดลายในมือ ลูกขึ้นส่งเซี่ยวจวิน

พลาจพูด

หงอวี้วางหลอดลายในมือเช่นกัน ก่อนจะเดินเข้าไปหมายประคอง
เซี่ยวจวิน

เซี่ยวจวินกลับสะบัดมือ "ไม่ต้อง ปرنนิบัติสะใภ้ของพวกเจ้าให้ดี!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)